

Karkerên hemû
welatan
û gelên bîndest,
yek bîn!

riya azadi

Heziran 1984
Sal 3, hejmar 24
Haziran 1984
Yıl 3, sayı 24

Organa Komita Merkezi ya Partiya Sosyalist a Kurdistanê Tirkîyê

F-16'LAR KARIN DOYURUR MU ?

Yerel seçimlerin ardından Özal hükümeti, geçim sıkıntısı içinde bunalan halkı yeni bir zam yağmuruna tuttu. Bir yandan da "beş yıl daha sabredin, her şey düze çıkacak," diyor.

Bu nasıl olacak? Yatırımlarda, üretimde hızlı bir artış mı olacak? Böyle olmayacağını, burjuva politikacıları ve ekonomi uzmanları da itiraf ediyorlar. Özal'ın yeni programı hiç de üretimi arttırmaya yönelik değil. Tersine o, yatırımların kısıtlanmasını öngörüyor. Beş yıl sonra ülkede işsizlik bitecek veya büyük ölçüde azalacak mı? Hayır. Bizzat kendi resmi kurumlarının açıklamalarına göre, bundan böyle her yıl 650 bin yeni işsiz, bugün var olan 3,5 milyon işsizede eklenecek.

Demek ki Özal ve takımı halka yalan söylüyorlar.

Nice el-etek öpme, ülkeyi emperyalistlerin bir saldırı rampası haline getirme pahasına alınan sözde "dış yardımlar", krediler nasıl değerlendiriliyor? Bunu da, bir ABD şirketiyle imzalanan, F-16 uçaklarına ilişkin anlaşma açıkça ortaya koyuyor.

Buna 4,3 milyar dolar ayrılıyor. Türk parasıyla 1 trilyon, 460 milyar lira.. Bununla 160 F-16 savaş uçağı yapılacak.

Türk hükümeti bu savaş uçaklarına neden gerek duyuyor? Türkiye komşularından gelen bir tehdit altında mıdır? Besbelli ki öyle bir durum yok. Komşu sosyalist ülkeler tüm dünyada olduğu gibi Türkiye'ye karşı da barışçı bir politika güdüyorlar. Ama barışçı politika gütmeyen faşist, gerici Türk rejimidir. O, ABD'nin ve NATO'nun dümen suyunda saldırgan ve gerilimi artırıcı bir politikaya alet olmaktadır. O, hemen tüm komşularına, Yunanistan'a, Kıbrıs Cumhuriyetine, Suriye'ye, İran ve Irak halklarına karşı yayılmacı, saldırgan bir politika izliyor. Türk devletinin amacı herhangi bir saldırıya karşı kendisini savunma değil, bölgede daha üstün bir baskı ve saldırı gücü oluşturmaktır.

Gerici, yayılmacı rejim, F-16'ların yanı sıra, ülkeyi yeni tank, top vb. savaş araçlarının ve bizzat yeni nükleer silahların bir deposu yapmak için yoğun çaba harcıyor. Yeni silahlara daha milyarlarca para harcayacak.

Oysa halk yığınlarının bu silahlara ihtiyacı yok. Bu silahlarla ülke kalkınmaz ve kitlelerin sorunlarına çözüm bulunmaz.

Savaş araçlarına ayrılan bu dev paralarla yeni yatırımlara gidilebilir, işsizlik sorunu hafifletilebilir. Halkın işe, ekmeğe, özgürlüğe ve barışa ihtiyacı var. Ne var ki faşist rejim de, aynı zamanda halkı baskı altında tutabilmek için kendisini silahlarla donatıyor. Onlar en çok halklarımıza karşı kullanılacaktır. Cuntanın namluları halka çevriktir.

Türkiye egemen sınıflarının yıllardır izledikleri politika ortada. Onlar, bir yandan emekçi halk yığınlarını iliklerine ka-

dar soyuyor, bununla bir yandan kendi kasalarını dolduruyor, diğer yandan, halkı susta durdurmak, onun direnişlerini kırmak için büyük bir ordu ve polis gücü besliyorlar. Evren-Özal çetesi döneminde ise bu halk düşmanı politika doruklara ulaşmıştır.

Bu politikadan halka bir yarar gelmesi mümkün mü? Besbelli ki halk ancak bu zorbaları alaşağı ederek, onların düzenlerini başlarına yıkarak kurtuluşa ulaşabilir.

Aydınlardan Gür Bir Ses

1256 aydının anti-faşist nitelikteki bildirisi, yurt içinde ve dışında derin yankılar yarattı.

Aralarında Aziz Nesin, Yaşar Kemal gibi ünlü yazarların, film sanatçısı Türkan Şoray'ın bulunduğu pek çok yazar, bilim adamı, sanatçı ve hukukçunun imzaladığı 1256 imzalı çağrı Cuntanın şefi Evren'e ve Millet Meclisi Başkanlığına verildi.

Çağrıda faşist rejimin 3,5 yılı aşkın süreden beri şekillendirdiği baskı çarkının, halkın ve ülkenin sorunlarına çözüm getiremeyeceği belirtiliyor; politik partiler, sendikalar, demokratik kitle ve meslek örgütleri, basın, üniversiteler, TRT ve öteki demokratik kurumlara karşı yapılan uygulamalar, bilim ve sanat üzerindeki baskılar, politik tutuklu ve hükümlülere sistemli biçimde uygulanan işkenceler eleştiriliyor, kapsamlı bir af isteniyor ve demokratik koşullara geçilmesi öneriliyor.

Cunta, aydınların bu yürekli çıkışından ürktüğü için, çağrıya yayın yasağı koydu, kitlelere ulaşmasını engellemeye çalıştı. Ancak Cuntanın yasak ve tehditleri sökmeydi, ve aydınların dilekçesi kitleler içinde yayıldı, derin etki yarattı. Cunta'nın şefi Evren, bu hareketi karalamak için her türlü çirkefliliği yapıyor. Manisa'da yaptığı bir konuşmada aydınların çağrısını "teröre arka çıkmak ve Türkiye'yi yeniden 12 Eylül öncesi anarşi ve terör ortamına sürüklemek isteyenlerin emellerine hizmet etmek"le suçladı. Aydın düşmanlığı yaptı. Öte yandan sıkıyönetim mahkemeleri, Cunta'nın emri üzerine hemen harekete geçerek imzacılar hakkında soruşturma açtı.

12 Eylül döneminde, kendilerine aydın denemeyecek bir avuç çanak yalayıcının dışında, halklarımızın geniş aydın kesimleri de ağır baskılar gördüler. Onların bir bölümü tutuklandı, işkence gördü, yaşamını yitirdi. Bizzat tutuklanmasalar bile, faşist rejimin halka reva gördüğü zorbalıktan onlar da acı çekiyor. Aydınların çağrısı halkın ezici çoğunluğunun istemlerini dile getiriyor. Bu çağrı yığınların sesinin bir yansımasıdır.

Kitleler faşizm değil, demokrasi istiyor.

Bu türden ilerici seslere güç katalım, onları yaygınlaştıralım.

Halklarımızı kurtuluşa, ülkelerimizi aydınlığa ulaştırmak, kölece boyun eğmekle sağlanamaz. Yarını getirecek olanlar, zulme, haksızlığa, sömürüye karşı direnmesini bilen onurlu insanlar olacaktır.

T K S P SAĞLAM BİR TEORİK TEMEL ÜZERİNDE BİÇİMLENMİŞTİR

Lenin devrimci bir işçi sınıfı partisinin teorinin kaya gibi sağlam temeli üzerinde oluşabileceğini söylemişti. Devrimci teori olmadan devrimci pratik olmaz.

Teori bir işçi sınıfı partisinin yol göstericisidir. Bilimsel sosyalizmin yol göstericiliği olmadan tarihi ve toplumsal koşulların doğru bir değerlendirmesini yapmak ve emekçi yığınları zafere götürececek bir politika izlemek mümkün olamaz. Her parti teoriyi kendi ülkesinin somut koşullarına uygulayarak izleyeceği stratejiyi ve taktikleri belirler.

Parti, işçi sınıfının ideolojisine kararlı biçimde sahip çıkmadan, bunu bir yandan burjuva ideolojisine, diğer yandan işçi sınıfı adına ortaya çıkıp onu yalıtılan, dünya görüşünü bulandıran çeşitli türden sapmalara, küçük burjuva akımlara karşı iyi biçimde savunmadan işçi sınıfının yolunu aydınlatamaz.

Partimiz başından beri bilimsel sosyalizmi kendisine rehber edindi. Ulusal ve uluslararası her sorunla ilgili olarak işçi sınıfının bakış açısını ortaya koydu ve bugüne dek kararlıca savundu.

Partimizin teorik yayın organı Özgürlük Yolu (Riya Azadi), bu görüşlerin kadrolarca özümsemesi ve kitlelere mal olması için temel araç oldu. Roja Welat ve diğer yayınlarımız da bu konuda önemli bir rol oynadılar. Partimiz yazılı ve sözlü propaganda ile, toplantı ve seminerlerle, grup eğitmeleriyle vb. çeşitli araçlardan yararlanarak bilimsel sosyalist görüşlerin kitleler arasında yaygınlık kazanması için etkin ve yoğun bir çaba gösterdi.

Partimizin ideolojik mücadelesi en başta sömürgeci burjuvaziye yönelikti ve bugün de öyledir. Partimiz sömürgeci propagandanın kofluğunu, yalancılığını ortaya döktü; sömürgeci zulüm ve sömürü çarkını her yönüyle teşhir etti; ülkemizin ve halkımızın tabi tutulduğu ağır koşulları kitlelerin bilincinde açığa çıkarttı. Kürt halkının bir dili, kültürü, tarihi olmadığına dair sömürgeci propaganda yerle bir edildi. Ve kitlelere kurtuluş yolu gösterildi. Bu yol örgütlenme ve mücadele yoludur.

Partimiz Kürdistan toplumunun doğru bir sınıfsal tahlilini yaptı ve her sınıf ve tabakanın ulusal kurtuluş devrimi ve sosyalist devrim karşısında bugünkü tutumunu ve gelecekteki muhtemel eğilimini ortaya koydu. Feodal güçlerin işbirlikçi, tutucu yapısını ve onlara karşı mücadelenin

önemini gösterdi. Yığınları ağa, şeyh, seyyit gibi feodal ve işbirlikçi unsurların gerici etkilerinden, tutucu mezhep ve aşiret sürtüşmelerinden kurtarmak, bilinçlendirmek için planlı, sistemli bir çalışma yürüttü. Kürt halkının tarihinde ve kültür mirasında ilerici, demokratik olan herşeye sahip çıktı ve tutucu, gerici olanı eleştirdi.

Partimiz ulusal kurtuluş devriminin karakterini anti-sömürgeci ve anti-feodal olarak belirledi.

Partimiz emperyalizmin Türk sömürgecilerinin ve Kürdistan'ı aralarında bölüşmüş öteki gerici ve zorba devletlerin arkasındaki başlıca güç olduğunu ve onun, Kürdistan'ın parçalanmasında ve halkımızın giriştiği bir çok ulusal ayaklanmanın ezilmesindeki büyük rolünü açığa çıkarttı; onun tüm halklara düşman yüzünü sergiledi ve ulusal kurtuluş mücadelemizin, kaçınılmaz olarak, aynı zamanda anti-emperyalist nitelikte olduğunu gösterdi.

Partimiz, programındaki temel hedefler için mücadele eder ve propaganda yürütürken, diğer yandan, öne çıkan güncel görevleri doğru biçimde kavradı ve buna uygun taktikler izledi. Demokrasi için mücadelenin önemine ve anti-faşist mücadeleye ilişkin olarak Partimizin yaptığı değerlendirmeye ve gösterdiği hedefler bunun somut kanıtıdır.

Türkiye ve Türkiye Kürdistanı halkları 1974 yılına, 12 Mart'ta tezgahlanan bir faşist rejim girişimini ve ağır bir baskı dönemini bozguna uğratarak varmışlardı. Ancak faşizm bir tehlike olmaktan çıkmamıştı. 1974'ü izleyen yıllar faşist saldırganlığın tırmanışı yılları oldu. Bu dönemde faşist tırmanışı önlemek ve varolduğu kadarıyla burjuva demokrasisini korumak, sınırlarını genişletmek, halklarımızın önündeki temel ivedi görevi. Partimiz bunu, daha Özgürlük Yolu'nun ilk sayısından itibaren vurguladı; demokrasi güçlerinin birliği ve faşizme karşı etkin bir mücadele için çaba gösterdi.

Partimiz, Türkiye'de faşizmin hangi yöntemlere baş vurarak kitle tabanı kazanmaya çalıştığına dikkati çekti. Faşist güçler Alevi-Sünni çelişkisi yaratmaya ve geçmişten kalan bu tür sürtüşmeleri derinleştirmeye çalışıyor, ırkçılığı ve şovenizmi körüklemek için Kürt düşmanlığı yapıyorlardı. Özgürlük Yolu'nun ilk sayısında çıkan, "Faşistler Alevi-Sünni Çatışması Yaratmak İstiyor" başlıklı yazı

faşist taktikleri açığa vuruyordu.

Partimiz sürekli olarak alevi-sünni, Kürt ve Türk emekçilerinin kardeşliğini savundu, onların ortak çıkarlarını gösterdi; böylece düşmanın oyun ve propagandalarını boşa çıkarmak ve ayrı uluslardan, inançlardan emekçilerin, ortak düşmana karşı en sıkı birliği ve dayanışması için çalıştı. Özgürlük Yolu ve Roja Welat bu enternasyonalist duygu ve görüşleri içeren zengin propaganda ve ajitasyonla yüklü idiler.

Partimiz, kimi sol örgütlerin, düşmanı bir yana bırakarak kendi aralarında giriştikleri kör dövüşüne ve "devrimcilik" adına birbirlerini terör yoluyla sindirme ve bunun yol açacağı olumsuz sonuçları ıskaretti. Partimiz baştan itibaren anti-faşist ve anti-emperyalist güçlerin ortak cephesini savundu.

Politikamızdaki bu anahatların kadrolar tarafından özümsemesi, onların kitlelere yansımaları ve kitleler içinde kök salması, ancak çeşitli sapmalara, sekte eğilimlere karşı aralıksız sürdürülen bir ideolojik mücadele ile mümkün oldu.

Örneğin, bugün soldaki hemen herkes, ulusal sorun üstüne bol bol konuşuyor, yazıp çiziyor ve Kürt halkının kendi kaderini tayin hakkından söz ediyor. Oysa 10 yıl öncesi durum bambaşka idi. Sömürgeci burjuvazinin baskıları ve propagandası yüzünden, geniş emekçi yığınların yanı sıra, Türk marksistlerinin, ya da solcu aydınlarının -eğer tamamı değilse- ezici çoğunluğu, Kürt ulusal sorununa karşı önyargılarla yüklü idiler. Burjuvazinin yarattığı tabuyu kırma yönünde ciddi bir çaba yoktu. Tersine, çoğu kişi bu tabuya ayak uydurmuştu; Kürt sorununun tartışılmasına, hem de sosyalizm adına, korku ve kuşku ile bakılıyordu.

Ulusal sorunun tartışılması ve bu soruna ilişkin Marksist-leninist bakış açısının öne çıkarılması, burjuva bakış açısına ve onun sol saflarda yarattığı şartlanmalara, sosyal şoven eğilimlere karşı yoğun bir mücadele verilmesini gerektirdi.

Kürdistan'daki yurtsever ve hatta kimi sol çevrelerde ise, bir yandan küçük burjuva milliyetçiliğinden, diğer yandan, çeşitli küçük burjuva devrimci akımlardan kaynaklanan bir hayli yanlış eğilim boy gösteriyordu. Irak KDP'nin etkisindeki genişçe bir kesim, Irak'taki hareketin yenilgisinin suçunu Sovyetler Birliği'ne ve

(Devamı Sayfa 11.de)

NURETTİN BASUT'A VERİLEN 10 YILLIK CEZA KESİNLEŞTİ**“Er veya geç Kürt halkı da özgür uluslar ailesi içindeki yerini alacaktır”**

Nurettin Basut 3,5 yıldan beri tutuklu bulunmakta ve Erzurum'da 9. Kolordu ve Sıkıyönetim Mahkemesinde TKSP aleyhine yürütülmekte olan bir davada yargılanmaktadır. Basut gözaltına alındığında bir ayı aşkın süre ve daha sonra birçok kereler ağır işkencelere uğradı ve ölümden döndü.

1983 yılı Mayıs ayında Türk ordusunun Irak Kürdistanı'na karşı giriştiği saldırı ve bu bölgeye yönelik olarak saldırgan amaçlarla hazırlanan ve Kürdistan'a da konumlandırılmak istenen ABD Çevik Güçleri'ne ve bunların giriştiği tabrikatlara karşı, Basut, bir duruşma sırasında kınama ve protestoyu içeren bir dilekçe verdi ve duruşma salonunu terk etti. Bu nedenle yargılandı ve 10 yıl 8 ay ağır hapis cezasına çarptırıldı. Bu ceza geçtiğimiz günlerde Askeri Yargıtay tarafından da onaylanarak kesinleşti.

Bir "sanığa" mahkemedeği sözlerinden, bir olayı kınamasından dolayı böylesine ağır bir ceza verilmesi, herhalde dünyada eşine az rastlanır bir hukuk, daha doğrusu zorbalık olayıdır. Bunu ancak Türk faşist rejimi yapabiliirdi ve o yaptı. Faşist katilleri bir bir aklayan Askeri Yargıtay'ın böyle bir kararı onaylaması ise, Türkiye'de adalet kurumunun ne rezil hale geldiğini, alçaklaştığını ve adi bir zorbalık aracına dönüştüğünü birkez daha gösteriyor.

Bu olay, bir kez daha Türk rejiminin düşünce özgürlüğüne düşman karakterini ortaya sermekte ve onun, "terörle mücadele ediyorum" biçimindeki demagojilerini yalanlamaktadır.

Basut'un, bu yargılama nedeniyle mahkemeye verdiği bu dilekçeden genişçe bir bölümü aynen okurlarımıza sunuyoruz.

9. Kolordu ve Sıkıyönetim Komutanlığı (1) Nolu Askeri Mahkemesi Başkanlığına ERZURUM

Dosya No: 1983/82

OLAY: Yargılanmakta olduğum (2) Numaralı As. Mahkemenin 3.6.1983 günkü duruşmasında:

".. Türk ordusunun Irak sınırları içinde Kürt halkına karşı giriştiği baskı ve kıyımları, ayrıca ABD emperyalizminin başını çektiği 'Çevik Kuvvet'in' bölgede yaptığı tabrikatı kınıyorum", dememden ve konuyu içeren bir dilekçeyi mahkeme heyetine sunarak, duruşma salonunu -kendi isteğimle- terk etmemden ibarettir.

Sayın Askeri Savcı, yukarıda belirtilen sözlerimi ve davranışımı neden gösterecek:

".. Türkiye hudutları içinde ayrı bir Kürdistan toprağının ve Kürt halkının varlığını kabul eden düşüncelerine uygun Kürtçülük propagandasını resmi dairede yapma suçunu işledikleri" savıyla hakımda dava açmıştır.

Sayın savcının iddianamesine dayanak yaptığı "Kürtçülük" suçlaması yasalarda yazılı olmayan bir suçlamadır. İddia makamı dilekçemdeki kimi deyimleri bütünden soyutlayarak ele almış, yasayı zorlayarak yorumlamış ve giderek içe dönük olan düşüncüyü suçlayarak böyle bir suç kavramını oluşturmuştur. Bunu yaparken de yargılanmakta olduğum (2) nolu Askeri mahkemedeği dava dosyasının içeriğini kanıt göstermiştir.....

Açılan dava, savunma üzerine tahdit koyma amacına dönüktür.

1983 Mayıs-Haziran ayları dikkatlerin Türkiye üzerinde yoğunlaştığı aylardır. Birçok uluslararası kuruluş Türkiye'yi, giriştiği eylemden ötürü kınamış ve basın yayın araçlarında "Irak Kürdistanı Operasyonu" Kürt halkı üzerinde girişilen bir katliam olarak nitelenmiştir.

Benim kınadığım Kürt halkının varlığına ve kurtuluş mücadelesine yönelen, Türkiye'nin kendi sınırları dışında giriştiği bu

operasyondur, ve ABD'nin başını çektiği "Çevik Güç"ün Ortadoğu halklarını köleleştirmeye dönük savaş provalarıdır.

Bunun neresinde "Kürtçülük" vardır? Vahşete, insanların öldürülmesine karşı çıkmak uygar ülkelerin hiçbirinde suç değildir. Burada da suç olmamalıdır.

"Irak Kürdistanı" deyimini eğer bu suçlamaya dayanak yapıyorsa, bunun hukuki bir dayanak olmadığı sayın mahkemece değerlendirilmelidir. Çünkü bizzat Saddam Hüseyin, sözkonusu bölgeden söz ederken "Irak Kürdistanı" deyimini kullanmaktadır.

Kaldı ki Saddam'ın verdiği biçimsel özerkliğe rağmen, Kürt halkının Irak Kürdistanı'nda yıllardır yürüttüğü silahlı bir mücadelenin varlığı görmezlikten gelinmez. Dünyada ve Türkiye'de basın-yayın araçlarının dışı haber olarak verdiği bir operasyonu, benim aynı nitelikte kınamam suçlama konusu yapılamaz.

Basın, Irak savaşıyla ilgili haberleri verirken Tercüman, Milliyet, Hürriyet ve Cumhuriyet gazeteleri ile Nokta ve Yankı dergilerinin manşetleri "Irak Kürdistanı" deyimini ile doludur. Elbette bu yayın organlarının doğru haber verdiklerini söylemek istemiyorum. Ancak savaş haberlerini verirken en yoğun çarpışmaların sürdüğü "Irak Kürdistanı"nın -Türkiye'de tabu olmasına rağmen- yazmak durumunda kaldıklarını belirtmek için söylüyorum. Esasen sözkonusu bölgeyi tanımlarken başka türlü davranmanın imkanı da yoktur. Zira bu bölge "Irak Kürdistanı" diye bilinmekte ve tüm dünyada öyle anılmaktadır. İlgili gazetelerin küpürlerini, cezaevi idaresi el koyduğundan ibraz edemiyorum.

Yukarıda sıraladığım nedenlerle, "Irak Kürdistanı"na yönelik saldırıyı kınamış olmamda suç kasdı yoktur. Demokrat, ilerici ve haksız savaşlara karşı olan her insanın gösterebileceği bir davranışta suç kasdı aramak çağdaş hukuk anlayışı ile bağdaşmaz.

Ben, düşünce olarak, ırkçı yaklaşımlara

kapalıyım. Bu düşünceler, emperyalizmin dünya halklarına armağan ettiği kötülüklerdir. Bu yüzden emperyalizme, faşizme, sömürgecilğe ve bunların kaynaklık ettiği her türlü eyleme karşıyım.

Emperyalizmin ve sömürgeciliğin dök-türdüğü her damla kanın acısını yüreğinde duyan bir insan olarak, dün siyonizmin Sabra ve Şatilla'da Filistin halkını kırmaya uğratmasını nasıl kınadıysa, bugün "Irak Kürdistanı"na Irak sömürgecileriyle birlikte Kürt halkına karşı girişilen soykırımını da kınamak bir görevdir. (....)

Ben Kürt halkının tarih içindeki yerine, bugünkü durumuna ayrıca değinmeyeceğim. Bu dava için gerekli de görmüyorum. Bu konu, yargılanmakta olduğum (2) nolu Askeri Mahkemedeği dava dosyasında yanıtlamam gereken bir sorundur. Orada bu konuyu detaylıca açıklayacağım.

Ancak şu kadarını belirtiyim ki "Kürt" deyiminden böylesine korkmakla, gerçekleri saklamakla Kürt halkının kurtuluş mücadelesi durdurulamayacaktır. Er veya geç Kürt halkı da özgür uluslar ailesi içinde onurlu yerini alacaktır.

Türkiye'de Yaşayan Herkes, En Az Bir ABD'li Kadar ABD'yi Eleştirme Hakkına Sahip Olmalıdır

Bugün emperyalizm, uygarlık götürme, dostluk, dayanışma ve benzeri adlar altında gittiği her yere yoğun bir sömürü ve talan politikasıyla, kan ve gözyaşı götürmektedir.

Türkiye de bu dostluk(!)tan yeterince nasibini almış, ancak dersini alamamıştır. Görülmüştür ki emperyalist çıkarlara beklilik edebildiği sürece dostluk(!) ilişkileri yürümüş, bu çıkarlar tehlikeye girdiğinde ise dostluk kolayca düşmanlığa dönüşmüştür. Türkiye'nin tarihi böylesine onlarca örnekle doludur.

Bu yüzden, Türkiye'de yaşayan her fert, en az bir ABD'li kadar, ABD'nin emper-

(Devamı Sayfa 4'de)

ÖZAL'IN İKİ YÜZLÜLÜĞÜ

Bay Özal'ın karakterindeki en belirgin yan iki-yüzlülük olsa gerek. O, bir yandan peşpeşe zam yığıyor, diğer yandan halka dönüp, "bunu sizin iyiliğiniz için yaptım !" diyebiliyor.. Bir yandan Kuzey Kıbrıs'ta kurulan kukla cumhuriyete elçi değişimi yapıyor, böylece Kıbrıs'ın bölünmesi yolunda yeni adımlar atılıyor, sonra da bay Özal, Yunanistan'a dönüp "barışçı elini uzatmak"tan söz ediyor.

Bay Özal, bu taktikleri, hiç kuşkusuz, efendilerinden öğrenmiştir. Reagan ve takımı da, Sovyetler Birliği'nin ve tüm barış güçlerinin çağrılarını kulak arkası edip yeni füzeleri Orta ve Batı Avrupa'ya yerleştirdikten, böylece silahsızlanma görüşmelerini baltaladıktan sonra, Sovyetler Birliği'ne dönüp, "gelin masaya oturalım!" diye çığırkanlık yapmıyor mu?

Elbet. jet hızıyla parti kurup başbakan olmadan önce Bay Özal ABD'ye boşuna gitmedi. Bayımız, orada Amerikanvari kilo verme egzersizleri yaparken aynı zamanda, "insanlar nasıl uyutulur?" konulu iyi bir eğitim görmüş olmalı.

Yunan ve Kıbrıs Rum halkına barışçı el böyle mi uzatılır?
Devamı Sayfa 11.de

HALİL AKSOY YENİDEN İŞKENCEYE ALINDI

Erzurum Sıkıyönetim Askeri Mahkemesinde Partimiz aleyhine açılan davada yargılanmakta olan Halil Aksoy, birçok kereler ağır işkence görmüş ve durumu Uluslararası Af Örgütü'nün raporlarına ve dış basına birçok kereler yansımıştı.

Aksoy, Nisan ayında bir kez daha ağır işkence görmüş, tırnakları çekilmiş ve bu nedenle sağlık durumu daha da kötüleşmiştir. Aksoy'la birlikte diğer bazı sanıkların da işkence gördüğü öğrenildi. Hapishane idaresinin işkenceye yeniden başvurmasının nedeni, daha önceki işkence olaylarının dışarıya yansıtılması ve Af örgütünün, dış basının bu konu üstünde durmasıdır.

Diyarbakır'daki TKSP İkinci Davası Sonuçlandı

55 KİŞİYE 15 YILA VARAN CEZALAR VERİLDİ

Cunta'nın mahkemeleri, yerel seçimlerden sonra daha da hızlanarak ilerici ve yurtseverlere ağır cezalar biçmeye devam ediyorlar.

Partimiz aleyhine Diyarbakır Sıkıyönetim Askeri Mahkemesinde açılmış olan

davalardan ikincisi de geçtiğimiz günlerde sonuçlandı. 134 kişinin yargılandığı bu davada 55 kişiye 5-15 yıl arasında değişen ağır hapis cezaları verildi. Sanıklardan bir bölümü beraat ederken, bir kısmı da bulunamadıkları için dosyaları ayrıldı.

Nurettin Basut'a verilen ceza..

Baştarafı Sayfa 3'de

yalist eylemlerini eleştirme hakkına sahiptir, ve eleştirmelidir. Bu, aynı zamanda yurtsever olmanın bir ölçütü ve gereğidir. (.....)

ABD başka zamanlarda da, emperyalist çıkarları temsil eden uluslararası askeri ve mali kuruluşlar aracılığı ile, Türkiye üzerinde yoğun bir yudulaştırma, bağımlı kulma politikasını hayata geçirmiştir.

Bu nedenledir ki Türkiye'nin birçok dost ülkeyle arası onarılmaz biçimde yara almıştır.

Cemal Abdülnasır'ın Süveyş Kanalı'nı millileştirmesine Türkiye'nin karşı çıkışı ABD dostluğu (!) yüzünden olmuştur.

Sömürgeci zulme karşı mücadele veren Cezayir halkına karşı Fransız sömürgecilerinin desteklenmesi, yine ABD hayranlığı nedeniyleledir.

ABD, "Eisenhover Doktrini" ve "Truman Doktrini" ile Türkiye'nin dış politikasını saptırmış ve dünyada yalnızlaştırmıştır.

ABD, 1958 yılında, bir gece içinde İncirlik hava üssüne 11.000 deniz piyadesi indirerek Lübnan'a geçirmiştir. Üstelik bu eylemi Türk hükümetine bildirme gereğini de duymamıştır. Türkiye'nin bölge ülkelere karşı ABD emperyalizminin bir saldırı üssü haline gelişini belirten daha nice örnekler vardır.

Ortadoğu halklarına karşı dostluk ve kardeşlik politikası Türk halkının çıkarları gereği iken, ABD hayranlığı yüzünden bu politikadan uzak düşülmüştür.

ABD'nin başını çektiği NATO'ya bağlı çevik gücün ülkemizde gerçekleştirdiği tatbikata karşı çıkmam, işte bu ve benze-

ri yüzlerce tarihi gerçek nedeniyledir.

Savunma amacıyla yapıldığı söylenen bu tür tatbikatların Türkiye'nin savunmasını amaçlamadığı açıktır. Asıl amaç, olası bir savaş halinde, ABD'nin kendi topraklarından uzak olan bu toprağı savaş alanı olarak kullanma isteğinde aranmalıdır.

Bu gerçek, NATO'nun 1967'de kabul ettiği, " ... Üye ülkelerin herhangi birine karşı girişilen bir eylemin, tüm üyelere yapılmış gibi kabul edilerek topyekün karşı koyma" stratejisinden bugün ayrılmış olmasında açıkça görülüyor. Anlaşıyor ki kanat ülkelerden herhangi birinin saldırıya uğraması durumunda ABD ve diğer emperyalist devletler müdahale etmeyecek ve topraklarını nükleer tehlikeden korumayı hedefleyeceklerdir. ABD'nin bu ülke toprakları üzerinde fütursuzca savaş provaları yapması bu stratejinin verdiği rahatlık nedeniyledir.

Türk Ordusu Emperyalist Çıkarlara Bekçilik Yapıyor

Erzurum ve Sarıkamış'ta yapılan NATO tatbikatı böyle bir düşüncenin ürünüdür. Ve bu toprakları savaş kıskırtıcılığı için zemin yapmaya yöneliktir. Türk ordusunu yarattığı hayali düşmanla başbaşa bırakarak, emperyalist çıkarlara bekçilik yaptırmayı amaçlamaktadır.

Türkiye'nin ABD'li dostları(!) da bu konuda farklı düşünmemektedir. ABD'li senatör Fulton, konuyla ilgili yaptığı bir Kongre konuşmasında, "Amerika'nın Türkiye ve Pakistan'a askeri yardım vermesi-

nin nedeni, bu ülkelerin Amerika'ya milyonlarca ucuz asker beslemeleridir," demektedir. (Kongressional Record, Washington, Wol 103).

Daha bir süre önce ABD'nin en büyük gazetelerinden Washington Post'ta yayımlanan ve Milliyet Gazetesi tarafından iktibas edilerek Temmuz 1983 günü nüshasında yayımlanan bir haberde şöyle denmektedir:

" Türkiye Ortadoğu'da ABD'nin kulağıdır. ... Körfezdeki petrol çıkarılarının bekçisidir. ... Türkiye ABD'nin savunma mekanizmasının bir parçasıdır. ..." denmektedir.

ABD'nin bugün yeni üsler açmak istemesine ve bu toprakları lojistik destek için kullanmasına bu nedenle karşıyım.

Karşı çıkışının suçlama konusu yapılması, çağdaş hukuk anlayışına, insani temüllere ve ülkede yaşayan insanların çıkarlarına terstir. Benim gösterdiğim davranış, çağına ve insanlığa karşı sorumluluk duyan her insanın gösterebileceği bir davranıştır.

Bugün, olağan dışı koşullar içinde, hal-kımızın yararına görmediğim uygulamaları kınamakla suçlanıyorsam, bilinmelidir ki yarın mutlaka tarih beni akhyacaktır.

Çünkü tarih böyle oluşmakta ve toplumsal yasa böyle işlemektedir.

3. 11. 1983

Nurettin Basut

1. Nolu As. Ceza ve Tutukevi
ERZURUM

AVRUPA KONSEYİ TÜRKİYE'Yİ HEM SUÇLU BULDU, HEM DE KOVMADI !

Kukla Türk parlamentosunun üyeleri Avrupa Parlamentosu'na kabul edildi. Faşist rejimin sözcüleri ve boyalı basın bunu bir zafer gibi göstermeye çalışıyor. Gerçekten öyle midir?

Bir kez, Avrupa Konseyi aldığı kararda, Türkiye'deki durumun birçok noktada Konsey ilkeleriyle bağdaşmadığını saptadı. Buna göre:

6 Kasım seçimlerinin niteliği değişmiş değil; bu, Konsey'in ilkeleriyle çelişiyor.

Sıkıyönetimin halen devam etmesi birçok demokratik hak ve özgürlüğü ve ayrıca kuvvetler ayrımını askıya alıyor ve demokrasinin yeniden kurulmasına engel teşkil ediyor.

Siyasi kanaatlerinden dolayı pekçok kişi tutuklu veya hükümlüdür; bu davalara askeri mahkemeler bakıyor.

Sendikal hak ve özgürlükleri engelleyen ağır sınırlamalar vardır.

Türkiye'de eğitim ve vicdan özgürlüğüne saygı gösterilmiyor.

Türkiye hapishanelerinde işkence vardır ve açlık grevleri sırasında ölenler olmuştur.

Kitlesele davalarda sanıkların savunma hakları kısıtlanmıştır ve bizzat avukatlarına da baskı yapılmaktadır.

Parti hak ve özgürlükleri tehdit altındadır. Bunun bir örneği, kurulmuş olan bir parti aleyhine (Doğru Yol Partisi) açılan davadır.

Görüldüğü üzere Avrupa Konseyi Türkiye'yi suçlu bulmuştur. Ama buna rağmen Konsey, onu koymadı ve Türk parlamenterlerini Avrupa Parlamentosu'na kabul etti. Bunu yaparken Konsey'in görüşteki gerekçesi özetle şudur:

Türkiye'de demokratikleşme yönünde olumlu adımlar atılmaktadır. Cezaevlerinde, eskiye oranla durum düzelmiştir. Şu anda insan hakları hala ağır biçimde çiğneniyor olmasına rağmen, Türkiye'yi Konsey'den atmak tersine bir etki yapar ve demokratikleşme sürecine hizmet etmez. Türkiye'yi Konsey'de tutarak bu süreçte olumlu etki yapmak gerekir.

Bu gerekçe gerçek durumu

yaansıtmıyor. Bir kez 6 Kasım genel ve 25 Mart yerel seçimleri "demokrasiye dönüş" yolunda olumlu adımlar sayılmaz. Bu seçimler Cuntanın, iç ve dış kamuoyunun gözünü boyamak için sahnelediği bir oyundan başka şey değildir. Cunta bununla faşist rejime sivil kılıf giydirmek, onu meşrulaştırmak istiyor.

Faşist rejimin tüm temel hak ve özgürlükleri yok eden anayasası, çıkardığı diğer gerici yasalar ve buna uygun olarak yaratılan faşist kurumlar ortadayken; onbinlerce politik tutuklu ve hükümlü varken; sıkıyönetim, toplu tutuklamalar, işkenceler ve sansür devam ederken; sendikal haklar yok edilmişken, Kürt halkı ağır bir ulusal zulüm altındayken "demokrasiye dönüş" yolunda bir süreçten nasıl söz edilebilir?

Kuşkusuz, bu gerekçeyi gösteren ve kukla parlamento üyelerinin Avrupa Parlamentosu'na kabulü için oy kullanan çevreler de, Türkiye'deki rejimin faşist niteliğini, yaptıklarını ve niyetlerini çok iyi bilmektedirler ve zaten kendi saptamaları bir yönüyle bunu gösteriyor. Ama bunların kendileri de sahte demokrat güçlerdir. İngiliz muhafazakarları, Alman Hristiyan demokratları ve baştan beri onlarla aynı tutumu benimseyen ötekiler için Türkiye'deki rejimin yapısı ve onun halklarımıza yaptıkları önem taşıyor. Bunlar emperyalist çıkarları temsil eden politik örgütlerdir. Onlar bir "NATO" ülkesi olan bir miktar dolar ve mark karşılığında her dediklerini yapan Türkiye'ye karşı "itici" davranamazlar. Onlar için önemli olan uluslararası sermayenin, NATO'nun çıkarlarıdır. Bunun için gerekirse bizzat kendi ülkelerinde bile faşist bir rejimi kurmakta tereddüt etmeyecek türden örgütlerdir.

Faşist rejim Türkiye'de bir NATO planıyla işbaşına geldi ve başından beri bu çevrelerin desteğini gördü. Onların, arasında Faşist Cunta'nın kimi yaptıklarını kınar görünmeleri salt zevahiri kurtarmak içindir. Çünkü bu sahte demokrasi ve özgürlük şampiyonları, Türkiye'deki faşist rejimi des-

telemekle kendi kamuoyları önünde güç duruma düştüler.

Bu çevreler Türkiye'yi Avrupa Konseyi dışına, demokrasi ve insan haklarına değil, kendi emperyalist çıkarları hatırına atmadılar. Asıl, ama gözlerden saklanmaya çalışılan neden budur.

Diğer yandan, Türkiye'deki faşist rejime kılıf uydurmak kolay olmadığı için, bu çevreler, sözkonusu kararı almakta

büyük sıkıntıya düştüler. Komünist ve sosyalist gruplar karar aleyhinde oy kullandı. Türk parlamenterlerinin oyunu saymazsak, karar 80 oyla alındı. 50 kişi hayır dedi ve 10 oy da çekimser kaldı.

Faşist rejim Konsey toplantısı öncesinde ve bu toplantı sırasında Türkiye'li, Kürdistan'lı ve Avrupalı demokratik güçler tarafından bir kez daha

(Devamı Sayfa 12'de)

ÇİRKİN BİR SENARYO

Avrupa Konseyi, Mayıs toplantısı öncesinde, Türkiye'deki durumu yerinde görmek üzere Ankara'ya bir heyet göndermişti. Türk yönetimi, önce bu heyetin hapishaneleri ziyaretine izin vermedi. Ancak sonradan görüş değiştirdi ve heyetin Mamak ve Diyarbakır hapishanelerini ziyaret edebileceğini söyledi.

Türk hükümeti ilginç bir senaryo hazırlamıştı ve gerçekten de heyeti, tam Osmanlı biçimi bir oyuna getirdi!

Mamak Askeri Cezaevine giden heyet, orada idare ile işbirliği içinde olan faşist katillerle görüştürüldü. Diyarbakır'a giden heyete ise 17 kişilik bir liste verilerek "Bunlar Uluslararası Af Örgütü'nün listesinde öldü denenlerdir. Ama sağdırlar, gidip görüşebilirsiniz!" dediler.

Heyet, Diyarbakır'a, başka hiç kimseyle, halkla ve tutuklu yakınlarıyla görüşmesinler diye askeri bir uçakla götürüldüler. Tercüman olarak da Türk Dışişleri Bakanlığından bir 'görevli' alındı..

Heyet bu 17 kişiden sekiziyi gerçekten görüştü. Görüşme, cezaevinde görevli subayların yani işkence ve cinayetlerden sorumlu olan kişilerin gözü önünde yapıldı. Bu sekiz kişiden birkaçı, daha önce soruşturmalar sırasında faşist rejime teslim olmuş, ihanet etmiş kişilerdi. Tabi bunlar, kendilerine öğretildiği gibi yaptılar ve işkenceleri inkar ettiler. Ancak üç kişi kendilerine işkence yapıldığını ve cezaevinde halen işkence uygulamasının devam ettiğini açık açık söylediler.

Heyet dönüştü, cezaevlerine gidebilmiş olmaktan son dere-

ce memnun olarak (!) basına bilgi verdi ve öldüğü söylenen birçok kişiyle görüşüğünü anlattı. Türk hükümeti ve boyalı basını bu açıklamadan mal bulmuş mağribi gibi yararlandı, işkenceleri ve siyasi cinayetleri tümünden inkara, Af Örgütünü ve ülkemizin demokratik güçlerini yalanlamaya kalktı.

Ne var ki Türk hükümeti heyeti oyuna getirmiş ve hiç utanmadan uluslararası skandal sayılacak bir sahtekarlık yapmıştı. Af Örgütü sözkonusu 17 kişiyi asla ölenler listesinde göstermemişti. Af Örgütü bunların işkence gördüklerini yazmış ve Türk hükümetinden durumlarını sormuştu. Bu nedenle de iddiayı hemen yalanladı.

Böylece, faşist rejime körü körüne güven duyan, gereken dikkati göstermeyen heyet aldatılmış, kamuoyunun aldatılmasına da araç olmuştur.

Sözkonusu üç kişilik heyetin içinde bulunan Belçikalı parlamenter Dejardin, daha sonra, oyuna geldiklerini açıkladıysa da, bu, gerici çevrelerin yaydıkları havayı etkisiz kılmaya yetmedi.

Diğer yandan, olayı salt Türk hükümetinin tek yanlı oyunu diye sunmak da eksik olur. Heyet, bu bayağı oyunu farketmeyecek kadar saf olmaz. Avrupalı "demokrat dost"larımız, isteseler teke-den süt çıkaracak kadar becerikli, işbilir insanlardır. Ama belli ki bu senaryoya onların da ihtiyaçları vardı.. Oyuna bilerek geldiler. "NATO'cu Türkiye korunmalı, itilmemeli." Ne var ki bu, işkenceye, cinayete, zorbalığa suç ortaklığıdır.

YANLIŞ YOLLARDAN ZAFERE VARILAMAZ

PKK üzerine kitabımız Apocu saflarda bir panik yarattı. Apocu şefler, kitapta yeralan eleştirileri ele alıp cevaplandırmak yerine küfür, çarpıtma, karalama dolu bir kampanya açtılar. Bu nitelikte bir de broşür yayınladılar.

Biz sözkonusu eleştiriyi hazırlarken Apocu şeflerin böyle davranacağını biliyorduk, bu nedenle yaptıkları bizim için şaşırtıcı olmadı.

Çıkardıkları broşürün kendisi onları bir kez daha gülünç duruma düşürüyor. Bu broşürde, bizim kendilerine yönelttiğimiz eleştirileri ele almaktan, elleri yanacakmış gibi kaçınıyorlar; ama bağırıp çağırarak, bizim söylediklerimizi tersyüz ederek, kendi söylediklerinin ve yaptıklarının üzerine bir sünger çekerek işin içinden sıyrılmaya, bize "gerekli cevabı" vermiş görünmeye ve böylece tabanı tatmin etmeye çalışıyorlar. Biz bu zavalıca broşüre cevap verecek değiliz; bu, hem zaman, hem emek bakımından bizim için yalnızca kayıp olur. Ancak bir gerçeği birkez daha okuyucunun gözü önüne sermekte yarar var: Apocu şefler çok yalan söylüyorlar. Herkesin gözünün içine baka baka yalan söylüyorlar. Bu bile tek başına, onların devrimcilikle uzak yakın bir ilişkilerinin olmadığını gösterir.

Apocu şefler, kendilerine küfür ya da iftira ettiğimizi iddia etmeye kalkmasınlar. Biz, kendi yazdıklarından alıntılar yaparak, somut örnekler vererek bunu okuyucunun ve bizzat hala kendilerini PKK'lı sayan iyi niyetli insanların önüne seriyoruz.

Yalan ve Çarpıtmalara Birkaç Örnek

1- Biz, sözkonusu eleştirimizde, Apocu bayların teorik keşmekeş ve kavram kargaşası içinde olduklarını, kendi yazılarından alıntılar yaparak birçok örneklerle sergilemiştik. Bunlardan biri de onların artı değer kavramını bilmediklerine ilişkindi. Kapitalizme özgü olan bu kavramı, Apocu bayların ta ilk çağlara götürdüklerini söylemiştik. Apocu şefler ise şöyle cevap veriyorlar:

"Biz ise bayımıza, sadece, boşuna zahmet etmişsiniz, artı değer sömürüsünün adını duyan herkes onun kapitalizme özgü olduğunu da bilir ve sözü edilen kitapta da bu böyle belirlenmiş ve ayrıca kullanılan deyimlerin açık tanımı da yapılmıştır demekle yetiniyoruz."

"demekle yetiniyor"sunuz ama, gerçekten öyle midir? O zaman okuyucu, "Devrimcilik mi, Terörizm mi? PKK Üzerine" adlı kitabımızın 12-13 sayfalarına baksın. Orada PKK'cı bayların "Kürdistan Devriminin Yolu" adlı broşürden alıntılar vardır (okuyucunun elinde varsa doğ-

rudan bu broşürün kendisine de elbet bakabilir). Bu alıntılar onları yalanlıyor. Örneğin şu cümleler neyi gösterir:

"İlk çağda....artık değer en büyük bölümünün..."

"Feodal Kürt beylerinin elindeki artı değer..."

Görülüyor ki PKK'cı baylarımız hiç de artı değer "kapitalizme özgü olduğunu" bilmemektedir. Demek ki biz "boşuna zahmet" etmemişiz.. Ne var ki Apocu bayların gönlü kendi teorik sefaletlerini kabul etmeye razı olmuyor; eleştiriye hak verecekleri ya da en azından susacakları yere, yalan söylemeyi, okuyucuyu aldatmayı denemeyi yeğ tutuyorlar.

Belki "artı değeri bilmemek o kadar önemli mi?" diyecek iyi niyetli okuyucular çıkabilir.. Belki de, hala Apocu baylara taban oluşturan, hala onların ardından giden kimi kişiler, "canım biz devrimciyiz, artı değeri bilmemenin ne önemi var!" diyebilirler.. Ne var ki Kürdistan devriminin önderliğine soyunan bir örgüt için, onun "teorisyen" ve "önder"leri için bu tür kavramlar işin abc'sidir. Herkesin cebir bilmesi gerekmez; ama üniversitede matematik profesörlüğü yapmaya kalkışan biri de cebiri bilmezse işte bu gülünç olur!

2- "PKK'lilerin işçileri dövdüğünü" yüzüstü iddia ettiğimizi ve "öğrenci boykotları gericedir" dediğimizi söylüyorlar; ama buna ilişkin yazılarımızdan alıntı yapmıyorlar. Bilerek alıntı yapmıyorlar tabii; görüşlerimizi çarpıtmak ve yine okuyucuyu yanıltmak için.

Bizim sözkonusu yazımızda şöyle deniyordu:

"Apocular ve benzerleri sorunlara doğru biçimde yaklaşmadıkları için geçmiş dönemde, sömürgecilikle mücadele adına, köylere yol yapan makinelerin önüne dikilip işçileri dövdüler ve okulları boykot kampanyaları açtılar" (PKK Üzerine, sayfa 23).

Acaba Apocu baylarımız böyle şeylerin olmadığını iddia edebilirler mi? Böyle bir olay 12 Eylül öncesinde Mazgirt ilçesi Mohundu köylerinde meydana geldi. Riçik, Coşık, Hülüman ve çevre köyler halkı yıllarboyu köylerine yol açılmasını istemekteydiler. Ama terörist gruplar, "sömürgeciler askeri amaçlarla köylere yol yapıyor" gerekçesi ile köylere yol yapan makinelerin önüne çıktılar, işçilere saldırdılar, onları yaraladılar ve bu yüzden işçiler makineleri orada bırakıp kaçmak zorunda kaldılar. Tüm o çevre köyler halkı bu olayı iyi bilmektedir. Bu olaya karışanlar içinde Apocu baylar olmayabilir. Zaten bizim yazımızda da "Apocular ve benzerleri" denmektedir. Önemli olan bu değil; önemli olan, kente ve yola düşmanlık psikolojisidir ve Apocular bunu en çok dile getiren grup-

tur. Köye yol açan işçilere yapılan saldırı da işte sorunlara bu tür bir yaklaşımın sonucudur ve besbelli ki bu gerici bir tutumdur.

Diğer yandan Apocu bayların işçilere saldırdıklarının başka somut örnekleri de var. 12 Eylül öncesinde Ceylanpınar Üretim Çiftliği'nde olup bitenler bu bakımdan ilginçtir.

Bu çiftlikte Toprak-Su Tarım İşçileri Sendikası (TİS) örgütlü idi. TİS, DİSK'e üye idi ve önemli işçi direnişlerini örgütlemişti. Bu nedenle işletme idaresinin ve bölgedeki gerici çevrelerin, toprak ağalarının yıldırımını çekiyordu. Gerici çevreler ona karşı Türk-İş'e bağlı Tarım-İş ve Hak Tarım-İş sendikalarını örgütlediler ve işçilere, TİS'ten ayrılıp bu güdümlü sendikalara katılmaları için birhayli baskı yaptılar. İşte böyle bir aşamada devreye Apocular girdi. Onlar da gerici koalisyonla işbirliği yaparak işçileri TİS'ten ayrılmaya ve sarı Tarım-İş'te örgütlenmeye zorladılar. Bunun için, kendilerine özgü biricik yöntemle, zora da başvurdular. İşçileri tehdit ettiler, kavga çıkardılar, kimi işçi ve sendikacıları yaraladılar. Bir sendikacının 70 yaşındaki babasını kurşunlayıp öldürdüler.

"Öğrenci boykotları gericedir" tarzında birşey söylemediğimiz ise son derece açık; Apocu baylar bir kez daha görüşlerimizi çarpıtıyor ve yalan söylüyorlar. Bizim eleştirdiğimiz okulları, öğrenimin tümünden boykot edilmesidir, şu veya bu okulda öğrencilerin haklı istemleri için gerçekleştirdikleri geçici, süreli boykotlar değil. Apocu baylar, aradaki farkı kavrayamayacak kadar kalın kafalı olduklarından değil, bilerek bu çarpıtmaya başvuruyorlar.

Bilindiği gibi 12 Eylül öncesinde Apocular arasında ve diğer bazı maocu, terörist gruplarda böylesi bir moda vardı. Bunlar, "burjuva okullarıdır" deyip öğrencileri tümenden okulları bırakmaya teşvik ediyorlardı. Biz bunu eleştirdik ve sömürgeci yönetimin de devrimci ve yurtsever öğrencileri okullardan uzaklaştırmak için elinden geleni yaptığını, böyle bir tutumun onun niyet ve isteklerine de uygun düştüğünü, gerici olduğunu söyledik.

Birtakım haklı istemlerin yerine getirilmesi veya bir haksızlığı protesto etmek için okullarda geçici ve süreli boykota gitmek ile okulları, öğrenimi tümenden boykot etmek besbelli ki çok farklı şeylerdir. Burjuvaların fabrikalarında çalışan işçiler de haklı istemleri için grev yaparlar; ama siz onlara "fabrikaları tümenden terk edin, artık çalışmayın, çünkü bu fabrikalar patronlarıdır" dersiniz, işte bu gülünç olur. Ve yalnız gülünç olmaz, aynı zamanda gerici bir tutum olur. Çünkü burjuva düze-

ni devam ettikçe, birer direniş niteliğindeki boykotlar, grevler bir yana, burjuva eğitim sistemini uygulayan bu okullarda okuma ve kapitalistlerin işyerlerinde çalışma devam edecektir. PKK'cı baylar kendi gülünç görüşlerini gizlemek için, bile bile bizim görüşlerimizi çarpıtıyor ve tırnak içine soktukları yalanları bize mal etmeye çabalyorlar.

3- Medlerin "haksız konumda olduğunu söylemişiz.. PKK'cı baylar buna öfkeleniyorlar ve askeri savcının da Diyarbakır'da "Medlerin haksız konumda olduğunu" söylediğini iddia ediyor, iki görüş arasında paralellik kuruyorlar.. Sonra da Medler'in haksız değil, haklı konumda olduklarını ispat için yeniden diller döküyorlar..

Bu baylar'ın Medler'e ilişkin olarak kafayı bozdukları açık. Ancak biz bu işle uğraşmıyoruz. Biz yalnızca PKK'cı bayların tarihi olaylara bakış tarzındaki yanlışlığı, çelişkileri gösterdik. Medler'in haklı veya haksız bir konumda olduğuna dair mollavari bir görüş ileri sürmedik; yalnızca, bizzat PKK'cı bayların düşünce tarzına göre Medler'in haksız bir konumda olduğu sonucuna varmak gerekir dedik; onların düşünce tarzındaki tutarsızlığı ortaya serdik. Şimdi PKK'cı baylar bu tür gülünç belirlemeleri bize mal ediyorlar. Böyle yapmaları iki nedenle açıklanabilir: 1. Onlar okuduklarını anlamıyorlar, o zaman ne söylene boşuna. 2. Bile bile çarpıtıyor ve yalan söylüyorlar. Biz son derece kolay anlaşılır, bir Apocu şefin bile kolay anlaşılabileceği, bir dil kullanmıştık. Demek ki sözkonusu olan ikincisidir..

Askeri savcının dediklerine gelince, eğer böyle bir şeyi gerçekten demişse, bu kendisiyle Apocularımız arasındaki bir iştir, bizi hiç ilgilendirmez. Açık ki Apocu baylar yurtseverlik adına ırkçı tezlerin batağına saplandılar. Bay savcı da kuşkusuz bir ırkçıdır ve kendi aralarında diledikleri kadar çekişebilirler. Biz ise Marksistiz, tarihi ve toplumsal olaylara soy-sop açısından değil, bilimsel bir açıdan bakarız.

4- Şöyle diyorlar: "Bay Burkay, PKK'nın Kürt feodal-komprodor sınıfını "hain" ve "işbirlikçi" olarak tanımlamasına ve Kürdistan Ulusal Kurtuluş Hareketinin "hedefi" olarak göstermesine neden karşı çıkıyor?"

Ne zaman, nerede yapmışız bunu? Herhalde sağır sultan da bizim görüşlerimizi bilir. Partimiz başından beri Kürt feodal sınıfını sömürgecilerin işbirlikçisi sayıyor ve ulusal kurtuluş mücadelesinin anti-sömürgeci ve anti-feodal karakterde olduğunu vurguluyor. Bunun tersi bir görüş nasıl bize mal edilebilir?

PKK'cı şefler böyle bir iddiada bulduklarına göre, bari buna ilişkin olarak yazılarımızdan bir alıntı yapsalardı..

Yine bir başka iddia: "Bay Kemal Bur-

kay, ulusal ihaneti açıkça görülen Kürt feodal-komrador sınıfını "ulusal burjuvazi" olarak tanımlama ve gösterme gayretine neden düşmüştür?"

Peki bunu nerede, nasıl yapmışız? Bunun da hiçbir kanıtı yok. Sözkonusu kitapta Apocuların Kürdistan'daki sosyal sınıflara ilişkin görüşlerinin yanlışlığını sergiledik. Onlar ise bu eleştirilere cevap veremiyor, satır arası yakıştırmalar, zorlamalar, çarpıtmalarla kafa bulandırmaya çalışıyorlar. Görülüyor ki Apocularımız tam bir çaresizlik içindedirler.

5- Bir de şuna bakalım:

"İyi biliyoruz ki, şimdi övgüler dizilen İran KDP bile kendilerine 'biz parti ve örgütlerle ilişki kuruyoruz, dergilerle ilişki kurmuyoruz' demmiştir".

"Öyle sanıyoruz ki ilk bildirisini İran ve Irak KDP'leri arasındaki çatışmalar üzerine dağıtmıştır."

Bunların ikisi de yalan. Eğer sayın Apocular, "iyi biliyorlarsa" lütfen açıklasınlar: İran KDP ile ne zaman, hangi görüşmede olmuş bu? İran KDP ile ilişkilerimiz eskidir ve ilk görüşme isteği de üst düzeyde ve onlardan geldi. Partimizin ilk bildirisi de İran ve Irak KDP'leri arasındaki çatışma üzerine değildi. Kamuoyuna bir çağrı niteliğinde olan bu bildiri Kürdistan'da en yaygın biçimde dağıtıldı.

6- PKK'cı şefler yalanlarına ilginç şeyler ekliyorlar:

"Bay Burkay'a göre 'zor', 'kurşun sıkmak' ya da 'yumruk atmaktır'. (Bu durumuyla.. 'meşhur yumruklaşmanın' ne demek olduğunu anlamamışa benzemektedir, ya da eyleminin ağır etkisinde kalmış olabilir)."

Doğrusu Apocu bayların neden söz ettiklerini anlayamadık. Evham mı görüyor, yoksa sayıklıyorlar mı? Kemal Burkay yoldaş, 20 yılı aşkın süreden beri politik mücadelenin içindedir ve tek bir kimseyle yumruklaşmamıştır. Neyin nesidir bu "ünlü yumruklaşması"? Anlaşılan Apocu baylar günümüzde pek moda olan bir yönetime, dedi-kodu ve tezviraatla hasmının hakkından gelme çabasına kendilerini pek kaptırmışlar.

Politik tartışmanın bu denli düşürülmesi ise işin başka bir yönüdür. Apocu şefler şaşkınlıktan ne dediklerini bilemez duruma düşmüşler. Kürt halkının ünlü bir özdeyişi var:

Hasmın düzeysiz olanı onur kırıcıdır.

7- Apocu şefler broşürlerinde cezaevlerindeki direnişlerden söz ediyor ve şöyle diyorlar:

"Ama Bay Burkay, direnişçilere 'terörist' ve hatta 'ajan provakatör', direniş mücadelesine ise 'terörizm' ve hatta 'sömürgecilik'e hizmet etmek' diyor. Sanırız bu tür sözler Bay Burkay dışında kimse-

den çıkmıyor. Herhalde 2500 terörist' İstanbul cezaevlerinde sürdürdükleri eylemleriyle, açlık grevleriyle ta Avrupa'daki Burkay'ın yine uykusunu kaçırıyor".

Ne sözkonusu kitapta, ne de başka bir yerde cezaevlerindeki direnişlerden bu tür söz edilmediğini söylemek gereksizdir. Tersine bizim yayınlarımızda bu direnişlerin nasıl yüceltildiğini herkes bilir. Ve Partimiz bu direnişlerin kamuoyunda duyulması, yankı yapması, destek görmesi için enerjik bir çalışma yürütmektedir; bunu dost ve düşman da iyi biliyor. Ama Apocu baylar, üstelik de tırnak içinde yazarak sanki bu sözler cezaevlerindeki direnişçiler için kullanılmış gibi açık açık yalan söylemekten geri kalmıyorlar.

Politik tartışmanın da belli kuralları vardır. Kimileri bizim görüşlerimizi beğenmeyebilirler, yanlış bulabilirler. Ama söylediklerimizi, yazdıklarımızı değiştirmeden, tahrif etmeden ele almalı ve eleştiremelidirler. Apocu şefler ise işi tam bir sahtekarlığa vurdurmuşlardır. Ne diyelim, "Kürt insanı bu kadar düşürülmemeliydi!"

Biz Apocu hareketin terörist ve provakatör niteliğini, bizzat kendilerinin görüş ve eylemlerinden yeteri kadar örnekler vererek sergiledik ve zaten bizim dışımızda da devrimci çevreler kendilerinin bu niteliği üzerinde hemfikirlerdir. Cezaevlerindeki direnişlere gelince, bu direnişleri vargücümüzle savunduk, savunuyoruz. Cezaevlerinde yalnız Apocular yok, onlarca devrimci, yurtsever, ilerici örgütten onbinlerce politik tutuklu var. Cezaevlerindeki direnişlere çeşitli örgütlerden insanları ve bizzat kendi yoldaşlarımız, sempatizanlarımız katılıyor. Kaldı ki biz, Apocu olan, onların eylemlerine şu veya bu şekilde bulaşan tüm insanları provakatör olarak nitelemedik. Bu insanların çoğunun, yurtsever duygularla bu harekete katıldıklarını, ama onun gerçek niteliğini, yanlışlarını ve devrimci harekete verdiği zararları kavramadıklarını belirttik. Ama bu durum da hızla değişiyor. Bu insanları birçoğu gerçekleri şimdi daha iyi kavriyor ve Apocu hareketi terkediyorlar. Apocu şeflerin paniği de işte bundan kaynaklanıyor.

Diğer yandan, Apocu şefler, öteden beri cezaevlerindeki direnişlerle ilgili olarak yalan ve demagojiye dayalı bir propaganda yürütüyor ve direnişleri sömürmeye çalışıyorlar. PKK'lıların direndiğini, başka örgütlerin diremediğini, teslim olduğunu iddia ediyorlar. Direnişleri kendi tekellerinde, kendi öncülüklerinde göstermeye çalışıyorlar. Oysa gerçek durum hiç de kendileri için iç açıcı değil. Kendilerinin daha önceleri en önemli sorumluluklar verdikleri birçok kişi çözüldü, kendi deyişleriyle "hain" durumuna geldi ve faşist rejimin televizyonuna bol propaganda malzemesi sağladı. Serxwebun gazetesi ise, duruşmalara ilişkin olarak düzmece ifadeler yayınlıyor. Bizim yazılarımızı, herkesin gözü önünde değiştirmeye kal-

kan, söylenmemiş şeyleri söylenmiş gösteren bu bayların, cezaevlerine ilişkin olarak neler yapabileceklerini tahmin etmek zor değildir.

8-"Bay Burckay'a göre Türkiye ve Kürdistan'da mücadele bitmiştir, hiçbir şey yoktur. Herkes "ya kurşunlanmış ya zindana gitmiş, ya da yurt dışına çıkmıştır" Mücadelenin ve devrimin bu biçimde inkarı ise dünyanın hiçbir ülkesinde görülmemiştir"

Peki Kemal Burckay'ın böyle düşündüğünü gösteren kanıtlar nerede? Okuyucu, Apocu bayların bu sözlerini okuyunca, bizim "mücadelenin bittiğine", "devrimin inkarına" ilişkin sözlerimizi de merak etmez mi? "Dünyanın hiç bir yerinde görülmeyen" bu görüşler nerede, nasıl dile getirilmiş?

Görülüyor ki Apocu şefler devrimci ve yurtsever çevrelere ve bizzat kendi tabanlarına karşı hiçbir sorumluluk, hiç utanç duymadan yalan söylüyorlar. Bu tutum devrimcilikle bağdaşır mı? Ama devrimciliği bırakalım burjuva politikasında bile böyle çirkin bir tutuma çok ender rastlanır.

Ama besbelli ki devrimci ve yurtsever güçlerin vereceği hüküm Apocu şeflerin umurunda değildir. Onlar kendi tabanlarını şartlandırmaya, aldatmaya bakıyorlar. Herhalde bu insanları, gerçekleri hiç fark etmeyecek kadar saf, önlerine sürülen her yalana evet diyecek kadar budala sanıyorlar. Ama yanılıyorlar. Çoğu genç, ya da deneyimsiz olan bu kişiler hakkında biz karamsar değiliz. Onlar da yaşadıklarından dersler çıkarıyor, öğreniyor, doğru ile yanlış seçmeye başlıyorlar. Ve onlar gerçekleri öğrendikçe Apocu şeflerin çevresi boşalacaktır; buna kuşku yok; bu süreç başlamıştır ve giderek hızlanmaktadır.

Devrimci kamuoyu uzun süredir ki Apocu şeflerin tutumunu iyi biliyor. Öyle olunca da çoğu kişi, onların gülünüp geçilecek sözlerini ciddiye aldığımız için belki bizi yadırgıyacaktır. Ama biz, Apocu şeflerin ve benzerlerinin hala yanılmaya devam ettiği insanları var olduğu sürece, devrimci harekete ciddi zararlar veren bu tür hastalıkların ipliğini pazara çıkarmayı bir görev biliyoruz. Özellikle de onların tabanına gerçekleri bir kez daha anlatmak için Apocu şeflerin yalanlarından birkaç örnek seçtik. Bu da onların devrimciler, ciddi insanlar değil, basit yalancılar olduğunu göstermeye yetiyor.

9-Apocu şefler, İsrail saldırısının başladığının ertesi günü cephedenin çekilişlerine dair yazdıklarımıza öfke ve küfürle karşılık veriyor ve bunu yalanlamaya çalışıyorlar. Kendilerinin yazdıklarına göre, güya Filistinlilerle birlikte çekilmişler.

Ne var ki biz, onlara haksız bir suçlamada bulunmadık. Yazdıklarımız, herkesin gözü önünde cereyan eden bir gerçektir ve biz olan biteni ayrıntılarıyla da yazmadık. Olaylara bizzat, saldırıdan sonra da uzun zaman Filistinlilerle birlikte cephedenin

lan yoldaşlarımız tanık oldular. Bölgede bulunan Kürdistan'lı ve Türkiye'li diğer ilerici güçler de bunu biliyorlar. PKK'cı bayların, kadrolarını apar topar Irak Kürdistanı'na geçirmeleri de tam bundan sonradır. Onlar, bölgenin artık İsrail denetimi altına girdiğini ve kendileri için barınma koşullarının kalmadığını kanısına vardılar. Irak ve İran Kürdistanı'na yönelik ajitasyon da bu aşamadan sonra başladı. Yine Irak KDP'nin himayesine giriş de bu aşamada gerçekleşti.

Kendileri Filistin'de verdikleri onlarca şehitten söz ediyorlar. Peki bu şehitlerin adları nedir? Serxwebun gazetesi Hêzik çayında boğulanların resimlerini çarşaf çarşaf yayınlarlarken neden bu direniş sırasında ölen "onlarca" kişinin adından söz edilmiyor?

İsrail saldırısı sırasında, Güney Lübnan'da İsrail sınırına yakın yerde olup da çekilmeye fırsat bulamayan ve tutsak düşenler belki olmuştur. Hatta bunlar içinde, savaş sırasında şu veya bu nedenle ölenler de olabilir. Biz bütün bunlar olmadı veya olması mümkün değil diye birşey demedik. Biz, saldırının hemen ertesinde PKK'cı bayların, Filistin hareketinin "küçük burjuva" niteliğini tartışma konusu yaparak kadrolarını apar topar bölgeden çektiklerini ve kısa süre sonra da Irak Kürdistanı'na Barzanilerin denetimindeki bölgeye yolcu ettiklerini söyledik. PKK şeflerinin savaşta çok fazla demagojisi yaptıklarını söyledik; böyle değil midir?

Savaş üzerine bu kadar demagoji çirkin birşeydir, gayri ciddiliktir. Siz, yalnızca gayri ciddi olmakla kalsaydınız bu kof övünmeleriniz, illüzyonunuz bizi ilgilendirmezdi; ama siz her allahın günü diğer ilerici güçlere ve en başta da bize dil uzatıyor, kara çalyorsunuz. O zaman, kirli çamaşırlarınızı ortaya döktüğümüz için bizi hoş görün!

Apocu bayların yoğun demagoji konusu yaptıkları bir-iki nokta üzerinde daha durmakta yarar var. Bunlardan biri "Avrupa'da bulunmaya" ilişkin.

Bugün, bilinen koşullar nedeniyle, pek çok Türkiye'li ve Kürdistan'lı örgütün önünde gelen birçok kadrosu Avrupa'dadır ve burada devrimci çalışma yürütüyor. Önemli olan kişinin nerede olduğu değil, niçin orada olduğu ve ne yaptığıdır. Geçmişte Marks da ülkesini terk etmek ve başka ülkelerde yaşayıp çalışmak zorunda kaldı. Rus Bolşevik önderleri de, başta Lenin, uzun süre ülkelerinden uzakta, Batı Avrupa ülkelerinde kalıp mücadele yürüttüler. Apocu şeflerin, bunu, Avrupa'da olmayı, bir ayıpmış gibi dillerine sakız yapmaları çirkin ve seviyesizce bir tutumdur.

Diğer yandan, bu en başta Avrupa ülkelerine akin eden ve şimdi orada Apocu hareketi sürdürmeye çalışan kendi arkadaşlarının durumuyla çelişiyor. Eğer Avrupa'da olmak ayıp birşeyse kendileri o-

rada ne arıyorlar? Bu konuyu diline sakız yapan sayın Serxwebun yazarlarının kendileri neredeler? Ve Apo'nun kendisi, daha bir süre önce İsveç'ten iltica isteminde bulunmadı mı? Öyle ki bu istek kabul edilmediği zaman, PKK'lular bir bildiri yayınlamaya İsveç hükümetini faşistlikle suçlamaya kalktılar! Ve bay Apo Kürdistan'da kurtarılmış bölgelerde mi yaşıyor? Kendisi İran ve Irak Kürdistanı'nı görmüş müdür? Bıkıp usanmadan bu konuda çığırkanlık yapanlar bu sorulara cevap vermelidirler.

2. Enternasyonal Hikayeleri

İkincisi de Apocu şeflerin, Partimizle 2. Enternasyonal partileri arasında "tehlikeli" ilişkilerin var olduğuna dair yaymaya çalıştıkları yalan ve demagojidir. Partimizle İran KDP ve Irak YNK arasında varolan dostça ilişkileri de bunun için kanıt sayıyorlar. Bazıları da dedi-kodu ve söylenilere kulak kabartıyor ve öküzün altında buzağı keşfetmeye çalışıyorlar.

Partimizin ne olup olmadığı en başta onun ideolojik hattından, mücadelesinden bellidir. 2. Enternasyonal'in revizyonist görüşlerine kendi mücadele alanımızda en ağır darbeleri indiren, uluslararası bilimsel sosyalist hattı kararlılıkla savunan Partimize yapılabilecek bu türden yakıştırmaları biz ancak gülünç buluruz. Diğer yandan, biz, gerek Türkiye'de ve Kürdistan'da gerekse uluslararası düzeyde tecrit edilmiş bir kulübede değil, çok çeşitli sınıfsal ve politik güçlerle ilişki içinde mücadele yürütüyoruz. Kürdistan'da KDP ve YNK dahil, birçok yurtsever, demokratik örgütlerle dostça ilişkilerimiz var. Biz bu örgütlerin Marksist-leninist olduklarını iddia etmedik ve zaten onların da böyle bir iddiaları yok. Ama tüm yurtsever, demokratik güçleri dost biliyoruz, onlarla dayanışma içindeyiz; bundan da daha doğal birşey olmaz.

Uluslararası düzeyde ise halkımızın mücadelesini, istemlerini en geniş kamuoyuna duyurmak, bu mücadeleye destek sağlamak, sömürgeci ve faşist düşmanı tecrit etmek için enerjik bir çalışma yapıyoruz. Uluslararası düzeyde ırkçılığa, sömürgeciliğe, emperyalizme karşı olan barış yanlısı ve demokratik güçlerle ilişkilere elbet önem veriyoruz. Ama dost da düşman da, Partimizin bu tür ilişkilerde ne denli ilkesel davrandığını, kendi örgütsel bağımsızlığını nasıl titizlikle koruduğunu iyi bilir.

Oysa Apocu şefler, eğer dürüstçe kendi durumları üzerinde düşünebilirlerse, bunun hiç de içaçıcı olmadığını göreceklerdir. Onlar, dün Kürdistan'da feodal beylerin, aşiret reislerinin güdümüne düşmüşler (eğer provakasyonlarıyla pratikte MİT'in de güdümüne girdiklerini saymazsak). Yurt dışına taşındıklarında ise hangi ör-

(Devamı Sayfa 11.de)

PARTİ MİLTANI İÇİN..

PARTİ GÖRÜŞLERİNİN PROPAGANDASI

Partimizin dünya görüşü işçi sınıfının dünya görüşüdür, Marksizm-Leninizm'dir. Marksist-leninist görüşlerin propagandası temel bir görevimizdir. Bunun için de teoriyi iyi bilmeliyiz. Bu teorinin dünyaya ve topluma bakışı (Marksist felsefe) nedir? O insan toplumunun gelişimini nasıl açıklıyor (tarihi materyalizm)? Hangi yöntemi kullanıyor (diyalektik) ve bu yöntemin esasları nedir?

Besbelli, herkesin teoriyi, bir "teorisyen" sayılacak kadar mükemmel ve ayrıntılı bilmesi gerekmez. Zaman, koşullar buna elvermez ve bu herkes için zorunlu da değildir. Ama bu teorinin esaslarını, onun hakkında asgari, ama sağlam bir bilgiyi edinmek zor değildir. Çaba gösteren herkes bunu elde edebilir ve her parti üyesi için bu kadar gerekli, hatta zorunludur.

Marksist-leninist teorinin esaslarını bilmek partili çalışma için yeterli mi? Besbelli değil. Biz bu teoriyi ülkemizin tarihi, somut koşullarına yaratıcı biçimde uygulamalıyız. Partimiz bunu yapıyor. O, ülkemizin ekonomik-sosyal yapısının tahlilini yaptı, görevleri belirledi, yakın ve uzak hedefleri gösterdi. Buna uygun bir programı varDevrimin izleyeceği yolu, onun dostunu düşmanını belirledi. Bütün bunları yaparken başkalarıyla tartıştı ve bugün de buna devam ediyor. Partimizin buna ilişkin görüşlerinin enerjik biçimde propagandası temel görevimizin diğer bir yanındır.

Bunun için de her parti üyesi bu görüşleri iyi sindirmiş olmalı.

Program bir kez okunup bir kenara konacak bir broşür değil. Onda dünya görüşümüz özetleniyor. Onda halkımızın temel sorunlarına çözüm yolları öneriliyor ve gelecekte kurmayı düşündüğümüz toplumun çerçevesi var. O halde bir parti üyesi programı iyi kavramış olmalı ki iyi savunabilsin.

Partimizin şu ya da bu temel soruna ilişkin görüşleri bugüne dek çıkan yayın organlarında dile getirildi. Bir bölümü kitaplar, broşürler halinde yayımlandı. Bu yazılar zamanla önemini yitirmiyor. Yeni saflarımıza katılanlar, yeni sempatanlar onlardan gereği gibi yararlanmalı. Tüm parti üyelerimiz vakit buldukça ve belli sorunlar öne çıktıkça dönüp o temel yazıları bir daha dikkatle okumalı, bilgilerini tazelemeli.

Merkez Yayın Organımız bu bakımdan temel önemdedir. O, hem kimi teorik sorunlara cevap getiriyor, hem de pratik çalışmada bir yol göstericidir. Kimi zaman orada çıkan bir küçük yazı, şu ya da bu olaya ilişkin olarak Partimizin tutumunu açıklar, yoldaşlara taktik verir. Kimi zaman, öne çıkan bir görevi işaret eder ve ne yapılması gerektiğini söyler. Bu nedenle her parti birimi ve her üye Riya Azadi'ye yeterli dikkati vermeli, çalışmalarda onun yol göstericiliğinden gereği gibi yararlanmalıdır.

Kendisi yeteri kadar bilinçli olmayan başkalarına bilinç taşıyamaz. Öğrenmek mümkündür, yeter ki bunun için istek ve çaba olsun.

Devrimci çalışmanın önemli bir yanı da sapmalarla mücadeledir. Devrimcilik adına ortaya çıkan pekçok örgütün, grubun, kişinin, işçi sınıfının dünya görüşüne ters pekçok görüşü yaydıkları, kitlelere yanlış yol gösterdikleri ve devrimci mücadelede birhayli zarar verdikleri açıktır. Onlarla iyi biçimde mücadele etmeden kitlelere doğru bilinç götüremeyiz, yanlışları yenilgiye uğratabamayız, Bunun için de yine temel görüşlerimizi iyi bilmek gerekir.

Yayın planında şu ya da bu sapmaya bir eleştiri yöneltmekle iş bitmiyor. Eleştiriye uğrayanlar hemen ıslahı nefis etmiyorlar ve yanlışlar bir darbede ortadan kalkmıyor. Bu nedenle onlara karşı mücadeleyi seminerler, toplantılar, kişisel tartışmalar vb.

çeşitli yöntemlerle sürdürmek zorundayız. Karşı tarafın görüşlerindeki zayıf ve çürük noktalar ve bizim doğru görüşlerimiz iyi bilinmeden bu iş yapılamaz. O halde bu tür polemikler, eleştiriler dikkatle izlenmeli.

Bir parti üyesine düşen yayınlarımıza bakıp kurumlanmak değildir. O görüşlerimizi yayma kavgasına aktif biçimde katılmadan görevini yapmış olmaz. Partinin ideolojik görüşlerini, şu veya bu konudaki temel politikasını iyi kavramak, kararlı biçimde savunmak, yoğun biçimde propaganda etmek her parti üyesinin görevidir.

O bunu yaparken kimi zaman hatalar da yapabilir. Hatalardan ürkmemek gerekir. Hatalar asılır, azaltılır. Yeter ki bunun için gerekli çaba ve enerji olsun.

Kitleleri kendi politikamızın doğruluğuna inandırmak,, görüşlerimizi gereği gibi propaganda etmekle mümkündür. Ve onlar bir kez kitlelere mal oldular mı maddi bir güç haline gelir, ler, onların eylemlerine yön verirler.

Çeşitli sorunları ve onların çözüm yolunu başkalarıyla, kitlelerle tartışırız. Konuştuğumuz, tartıştığımız herkesin hemen bize hak vereceğini sanmak yanlış olur. Onlar, söylediklerimizin doğruluğunu, çoğu kez kendi deneyleriyle görüp anlarlar.

1970'lerin başında Kürdistan'da bir işçi sınıfı partisinin gerekli olduğunu söylediğimizde çoğu yurtsever kişi bize karşıydı. Birçok kişi, ulusal kurtuluş için mücadeleyle sosyalizm için mücadele arasındaki bağı kavramıyor ve bizim tutumumuz ulusal soruna sırt çevirme gibi yorumluyordu. Ama zaman gösterdi ki ulusal kurtuluş istemlerini en iyi dile getirenler de yine Marksist-leninist'lerdir. Yanlış görüşler yenilgiye uğradı. Bize uzun süre karşı çıkanların bir bölümü de bir işçi sınıfı partisinin gereğini savunmaya başladılar. Marksist-leninist görünmek bir moda oldu. Ne var ki bu kez de terörist, maoist ve benzeri birçok revizyonist, sapkın görüş Marksizm-leninizm adına piyasaya sürüldü. Kadroların ve kitlelerin gerçekten Marksist-leninist görüşlerle sahtesini ayırabilmeleri her zaman kolay değil. Bunun için de çetin bir mücadele, zaman ve deney gerekli.

Marksizm-Leninizmden esinlenen küçük burjuva kesimler, devrimci hareketin içine çeşitli zaaf ve hastalıkları taşıyorlar. Burjuvazi de devrimci hareketi saptırmak, bölmek, zaafa uğratmak için sistemli çaba gösteriyor ve bu tür yanlışlardan yararlanıyor. Eğer öyle olmasaydı bilimsel sosyalizmin dünya ölçüsündeki zaferine, kazanılan bunca tecrübeye rağmen, günümüzde bu denli yanlış görüşler, sapmalar hala at oynatamazdı.

12 Eylül'den bu yana düşmanın ağır saldırısı, devrimci hareketin verdiği kayıplar, özellikle küçük burjuva devrimcileri arasında yılgınlık ve karamsarlık yaratıyor. Marksizm-Leninizme, örgütlü devrimci çalışmaya karşı inançsızlık surda burda kendini gösteriyor. Dün kendi güçlerini abartanlar bugün de düşmanın gücünü abartıyor ve umutsuzluğa kapılıyorlar. Bu dönem sağlıklı devrimcilerle çürükleri, sağlıklı örgütlerle yanlış yolda yürütenleri de birbirinden ayırıyor, deneyip sınıyor, bir ayıraç rolü oynuyor.

Biz işçi sınıfının denenmiş yolunda şaşırmadan, paniğe kapılmadan yürümeğe devam ediyoruz. Kavganın zorlu, yolun inişli çıkışlı olduğunu biliyoruz. Erken ve kolay bir zafer için hiç kimseye söz ve teminat vermiyoruz. Ama zaferden eminiz. Halkımızı gerçek kurtuluşa bu yol götürecektir; bundan ve örgütümüzden eminiz.

Bugün bize düşen görev, görüşlerimizi daha bir inançla, enerjiyle propaganda etmek; kendimizi ve kitleleri daha da eğitmek; yarının daha çetin savaşlarına hazırlamaktır.

APÊ SELİM

Mamoste û Karkerek Şoreşê

Windakırına Apê Selim, bo Partiya me, bo hemû hevalên me û bo gelê me ziyayeki gran e. Lê hevalên ku pê ra karkirine, ew ji nêz va naskirine bo wan hin grantir e.

Apê Selim dî sala 1940'da dî gundeki Kurdistanê, hêla Dêrsim hate dinê. Hin dî zaroktiya xwe da gelek zehmet, tengahi dît û zordestiya kolıdaran naskir. Eî bir û baweriyên welatparêzi xwe xemland, dî tevgera sosyalisti da cih girt, gihîşte ciyeke bî qedr û qîmet. Dî rojên pîr teng da barên gran girt ser milên xwe, bê westan şer kir.

Pîştî 12 İlonê, Partiyê, hûnek hevalê me ku Cunta Faşî lı wan dıgeriya, derbazi Kurdistana İran kırıbû. Demeki şunda Apê Selim ji wek mesûl hat nav me. Saleki zêtir, heya ku nexweşiya wi destpêkir û hevalan ew şandin der, em bî hevra man.

Apê Selim hevaleki canfida bû. Wexta me ciyê xwe avadıkır, kevir û dâr dıkışand ew bî me ra bû, lı pêşiya me bû. Wexta ku PSKT dıji êrişên dijimnê xwinxwar, bî hêzek piçûk be ji, lı cem pêşmergeyên mêrxas ciyê xwe girt, Apê Selim lı ba hevalan bû, lı pêş eniyê bû.

Tırs, xof û qureti ne ketibû para wi. Dî tengasiya da, dî rojên dijwar da tucar qudum ne dışkêst, dudılı, an sıstı nişan ne dıda. Ew bî xwe bî Partiya xwe, bî gelê xwe bawer bû.

Hevalan ra wek bira bû. Wexta diltengi didit, wexta problem derdiketin lı ser tıştan, wi bî sebr pê ra mijûl dibû, safi dıkır, pêşî lı xeleti û şaşayan dıgirt, riya rast nişan dıda. Ew şuxul bî heftan, bî mehan bıkişanda ji dest jê venedıkışand. Pêvendiyên wi bî hevalan ra pêvendiyên hevrêti bû.

Lı der û dor, lı gundan û bajaran pır kesan Apê Selim nasdikır û jê hezdıkırın. Rewşa gundiyan dızani û alikariya wan dıkır, bı van şuxular: kêfxweş dibû.

Apê Selim bı bir û baweriyên Marksî-Lenini, bı ehlaqê sosyalisti xwe çekdar kırıbû. Gelek dıtibû û ji zehf oxırmê gran da derbas bıbû. Baweriya wi, bı karker û gundiyan, bı şoreşê û bı Partiya wi xurt bû. Hevrê yeki gihıştı, jir û jêhati bû. Lê pır mıxabın zû ji nav me çû, nexweşiyê zora wi bir.

Ew bıla dı axa Kurdistanê da rehet razê, çavê wi bıla nemine lı paş. Ew ax iro hin ne gihıştıye azadiyê, lê wê bıghê. xwına şehidan, kar û xebata wan tucar dı avê da naçe.

Apê Selim mamoste û karkerek şoreşê bû. Jiyana wi, têkoşina wi rê şani me dıke. Emê dı vê rê da bımeşın.

Bışar

TKP'NİN MESAJI

Merkez Komitesi üyemiz Mustafa Budak yoldaşın kaybı nedeniyle Türkiye Komünist Partisi aşağıdaki başsağlığı mesajını gönderdi:

Türkiye Kürdistanı Sosyalist Partisi Merkez Komitesi'ne Değerli Kemal Burkay Yoldaş,

Yakın çalışma arkadaşınız ve partinizin önemli sorumluluklar yüklenmiş değerli bir üyesi olan Mustafa Budak yoldaşı yitirdiğinizi üzüntü ile öğrendik.

Size, TKSP Merkez Komitesi'ne ve partinizin üyelerine yakın savaş kardeşliği duygularımızla başsağlığı diler, acımızı paylaşmak isteriz.

5 Nisan 1984

**Komünist selamlarımızla,
Türkiye Komünist Partisi
Merkez Komitesi
Genel Sekreteri
Haydar Kutlu**

DGM'ler Sahnede..

İlk kez birinci MC iktidarı döneminde, 1976 yılında kurulan ama o dönemde, başta işçi sınıfı olmak üzere, demokratik güçlerin sert direnişiyle karşılaşan, bu yüzden Anayasa Mahkemesince ortadan kaldırılan Devlet Güvenlik Mahkemeleri, şimdi, faşist rejimin süngüleri sayesinde yeniden sahneye sürüldüler.

Bu mahkemeler yeni Anayasaya sokuldu ve Ankara, Diyarbakır, Erzurum, Malatya, İstanbul, İzmir, Kayseri ve Konya olmak üzere sekiz yerde kuruldu. Şimdiden sonra, sıkıyönetim mahkemeleri, ellerindeki davaları sonuçlandırınca kadar çalışacaklar, ama yenilerine DGM'ler bakacak. Böylece sıkıyönetim mahkemelerinin görevleri sona ererken faşist rejim için bir boşluk doğmaması hesaplanıyor.

Türk Ceza Kanunu'nun 125, 141, 142, 146 dahil, ilericileri, yurtseverleri ilgilendiren tüm koğuşmalarına bu mahkemeler bakacak. Toplantı ve gösteri yürüyüşleriyle, grevlerle, dernekler yasası ile ilgili, kurulu düzene karşı politik ve demokratik özü olan tüm eylemlere onlar ceza biçecek..

Bu mahkemelerin yargıç ve savcılarını faşist rejimin güven duyduğu gerici, ırkçı kişiler arasından seçilip atanıyor. Böylece faşist rejim, sözde sivil döneme geçerken de, normal mahkemelere güven duymadığını açıkça gösteriyor, geleceğini her bakımdan güvenceye almaya çalışıyor.

Ne var ki bu tür güvencelerin de kendileri için para etmeyeceği dönemler kaçınılmaz olarak gelecek. Geçmişte bu tuzaklara karşı yiğitçe direnip onları boşa çıkartan kitle hareketi, günü gelecek, tüm bu baskı kurumlarını faşist zorbarların ve tüm gerici takımının başına yıkacaktır.

SAVUNMA HAKKI YOK EDİLİYOR

Faşist rejimin korkusu büyük. Bu kadar kan dökme, işkence, çıkarılan bunca gerici yasa, demokratik hak ve özgürlüklerin yok edilmesi ya da kuşa çevrilmesi yetmiyor. Onlar suçladıkları insanların kendilerini savunma hakkını bile, yalnız bu döneme özgü olarak değil, bundan böyle de tümüyle ortadan kaldırmak istiyorlar. Yeni Avukatlık Yasası bu türdendir.

Çete başı Evren, bu yasayı bile az bularak daha da gericileştirilmesi için Meclise geri gönderdi. Buna göre, Adalet Bakanı, dilediği zaman herhangi bir avukatın avukatlık yapmasını engelleyecek, "işine son" verecek! Adalet Bakanı veya valiler baroları kapatabilecekler. Bu yasa ile barolar, kamu niteliğinde bir

meslek kuruluşu olmaktan çıkarılıp sıradan bir dernek düzeyine düşürülüyorlar.

Bu düzenlemenin pratikte yol açacağı sonuçlar ortadadır. Gerici rejim, böylece savunma hakkını ortadan kaldırıyor. O, yalnız dilediğini suçlamakla ve örneğin DGM'lerin karşısına çıkarmakla kalmıyacak, aynı zamanda onların kendilerini savunmalarına da fırsat vermeyecektir. Avukatlar ve barolar üstünde kolayca baskı kuracaktır.

Belki bu da, Türkiye'de demokrasiye geçişin bir göstergesidir! Faşist rejimi temizlemek için birhayli çaba harcayan Avrupa Konseyi'ndeki sayın demokrasi şampiyonları, bu olumlu gelişmeyi (!) de raporlarına eklemeyi unutmamalıdır..

TKSP Sağlam bir teorik..

Baştarafı Sayfa 2'de

genel olarak sosyalist güçlere yüklemeye çalışıyor ve küçük burjuva solları genellikle bu görüşü paylaşıyorlardı. Bu çevreler, diğer yandan, bir ulusal tecrit politikası izliyor, Türk emekçileriyle dayanışmanın gereğini açık ya da örtülü biçimde red ediyor, halklar arasında güvensizliği teşvik ediyorlardı. Bir yandan anti-Sovyetizm yapan, diğer yandan Kürt halkını Türk halkına karşı koyan ve böylece, aynı zamanda halkımızı dost güçlerden tecrit etmeye yönelik olan bu burjuva milliyetçiliğine Partimiz yiğitçe karşı koydu, onun gerici niteliğini sergiledi. Partimiz, Irak Kürdistanı'nda 1975 bozgununun gerçek nedenlerini ortaya serdi; Sovyetler Birliği'nin ve genel olarak uluslararası işçi hareketinin tüm ezilen halklar gibi, halkımızın da temel dostu olduğunu gösterdi. Partimiz, gerek halkımızın ulusal kurtuluş mücadelesinin zafere ulaşması, gerek genel olarak Türkiye'de ve Türkiye Kürdistanı'nda emperyalizmi, sömürgeciliği ve bir tüm olarak burjuva iktidarı yenilgiye uğratmak için her iki halkın işçi ve tüm emekçilerinin en sıkı dayanışmasına gerek olduğunu kararlı biçimde savundu. Partimizin devrimci görüşlerinin Kürdistan'da burjuva milliyetçileri ve küçük burjuva solcu grupları tarafından nasıl inatçı

bir dirençle karşılandığı hatırlardadır.

Açıkça anti-sosyalist olan burjuva milliyetçileri, sanki bir sosyalist yurtsever olamaz ve sanki bu ikisi birbiriyle bağdaşmaz gibi, ulusal hareketi sosyalist hareketin karşısına koymaya çalışıyorlardı. Kimi zaman da, "önce ulusal boyunduruktan kurtulalım, ne biçim bir toplum kuracağımızı sonra düşünüyoruz!" diyorlardı. Bu kesim, sosyalist görüşlerin Kürdistan toplumuna girmesini engellemeye ve ulusal hareketi burjuva milliyetçiliği çerçevesinde tutmaya çalışıyordu.

Bazı küçük burjuva "solcu" gruplar ise burjuva milliyetçiliğinin derin etkisinde idiler. Kimileri, "anti-feodal mücadele ulusal safları böler; ağalardan, şeyhlerden yararlanalım," diyordu. Kimileri "Kürdistan'da bir işçi sınıfı yoktur" diyor ve böylece, bir işçi sınıfı partisinin örgütlenmesi ve sosyalizm için propagandayı mesnetsiz göstermeye çalışıyordu. Kimileri, sömürgeciliğe karşı mücadele adına, demokrasi için mücadeleyi, faşizme karşı mücadeleyi Kürt halkını ilgilendirmeyen 'reformist' bir iş sayıyordu.

Partimiz tüm bu yanlış görüşlere karşı kararlı bir mücadele yürüttü ve onların burjuva niteliğini sergiledi. Hayatın kendisi bu görüşlerin çürüklüğünü ortaya koy-

du. Böylece onların yurtsever saflardaki etkinliği önemli ölçüde kırıldı.

Partimiz, aynı zamanda, işçi sınıfının uluslararası doğru hattına ve mücadele anlayışına açıkça ters düşen, işçi sınıfı ideolojisini bulandıran ve devrimci harekete ciddi zararlar veren maoist sapmaya ve teröriste karşı etkin mücadele yürüttü, bu akımların Türkiye'de ve Kürdistan'da etkilerinin kırılmasında önemli rol oynadı.

Partimiz, sözkonusu sağlam teorik mevzileri baştan beri, sağa-sola yalpalamadan kararlı biçimde savundu ve bugüne geldi. Partimizin kadroları bu mücadeleden onur duymakta haklıdırlar. TKSP sağlam bir teorik temel üzerinde biçimlenmiştir. Bu yüzdendir ki Partimiz, burjuvazinin saldırılarının yanı sıra, çeşitli türden sapmaların yoğun hedefi oldu.

Teorik mücadele bugün de bitmemiştir ve o önemini korumakta devam ediyor. Çünkü sömürgeci burjuvaziye karşı savaş devam ediyor. Şu veya bu türden sapmalar, işçi sınıfının sağlam doğrultusu ile hesaplaşmaya devam ediyorlar. Öyle olunca da, teorik çalışma ve ideolojik mücadele aksatılmaz. Ve o, devrimden sonra da, sosyalizm kuruculuğu döneminde de önemini koruyacaktır. * * *

Yanlış yollardan zafere..

Baştarafı Sayfa 8'de

gütlere ve kimlerin güdümüne girdiklerini ise kendileri herkesten çok iyi bilmekte. Bunlardan biri de bugün, artık Barzaniler hesabına suçladıkları YNK idi. Hayat onları Barzaniler'in güdümüne kadar sürükledi. "Feodal", "İşbirlikçi" ve "otonomi isteyen gericiler" olarak suçladıkları Irak KDP'nin yanına sığındılar, gazetelerinde Mesut Barzani'nin röportajlarını yayınladılar. Bütün bunlar Apocu şefler için olağan şeylerdir. Onlar yarın da, 2. Enternasyonal partileri dahil, çok daha başkalarının borusunu çalmaya başlarsa hiç şaşmamak gerekir. Bu örgütte hiçbir ilke, hiçbir kural, hiçbir ölçü yoktur.

Apocu şefleri bu duruma düşüren nedir? Birincisi, onlar, sözkonusu haklı eleştirilere cevap verecek durumda değiller. Bu eleştirileri çürütemezler. İkincisi, onlar, bu eleştirilerin doğru, haklı olduğunu kabul etme açık yürekliliğini gösteremiyorlar. Böyle bir şeyin kendilerinin sonu olacağını düşünüyorlar. Çünkü PKK denen örgüt bu yanlış görüşler üzerinde biçimlenmiştir. Onlar tabanlarını bu yanlışlarla şartlandırmışlardır.

Geriyeye bir tek yol kalıyor: Yalan, demagoji ve çıtırtıklarla tabanı oyalama, çözülmeyi önleme.. Daha da olmazsa, o her kapıyı açacağı sanılan sihirli araca, biricik

yönteme, "zor" a başvurma..

Ama bu tam bir çıkmazdır. Bu yöntemle çözüme önlenemez, olsa olsa bir süre geciktirilir. Ama sonunda çözüme çok daha beklenmedik biçimde, hızlı ve gürültülü olur. Ve nitekim, sözkonusu yöntemler bu çözümlenin gelip kapıya dayanmasını önleyememiştir.

Görüldüğü gibi Apocu şefler bir çaresizlik içindedir. Oysa sorun, eğer Apocu şeflerin değil de halkımızın geleceği ise, bir çıkar yol daima vardır. Bunun da başta gelen şartı, yapılan yanlışlar ne denli büyük olursa olsun, onları dile getirmekten korkmamak ve onlardan kurtulmak için çaba harcamaktır. Bu yanlış yolun mahkum edilmesi, terk edilmesi halkımıza ve ülkemizdeki devrimce harekete bir şey kaybettirmez, tersine çok şey kazandırır. Ülkemizdeki devrimci, demokratik hareket çaresiz değildir. Düşman şimdi ağır bassa bile mücadeleyi asla durduramaz, onun daha da yükselip, kiteselleşip zafere ulaşmasını engelleyemez. Ancak zafere yanlış yollardan varılamaz. Bugün PKK içinde olan insanların da bir çıkmaz içinde tükenip gitmemeleri, kendilerini düzeltip gerçekten devrimciler haline gelmeleri, ancak bu doğru tavrı, bu cesareti göstermekle mümkündür.

Özal'ın İkiyüzlülüğü

Baştarafı Sayfa 4'de

Besbelli ki Türkiye'deki faşist rejim, Evren-Özal çetesi, kimseye barış eli uzatmaz. Bu çete ancak ABD'nin güdümünde, bir yandan içerde halksızınlarını ezerken, diğer yandan komşu halklara karşı saldırgan, şoven, yayılmacı bir politika izleyebilir ve öyle yapmakta.

Kıbrıs'ta barışın ve sükunetin geri gelmesi ve Yunan halkıyla gerçekten dostça ve barışçı ilişkilerin kurulması için, öncelikle Türk ordusu Kıbrıs'tan çekilmeli, Adayı bölme ve orada kukla bir devlet kurma çabalarına son verilmelidir. Ama açıktır ki faşist rejim bunu yapamaz. Komşu halklarla iyi ilişkilerin kurulması ve bölge barışı yolunda olumlu adımların atılması için de, öncelikle faşist rejimin yıkılması ve Türkiye'de demokratik güçlerin iktidara gelmesi gerekiyor.

Evren-Özal çetesine karşı

İŞ, TOPRAK, ÖZGÜRLÜK

için örgütlenin,

sesinizi yükseltin !

KİRLİ İŞLER ÜLKESİ

Reagan döneminde ABD eski rekorlarını kırdı, kirli işler alanında çok büyük bir üne kavuştu.

Bu ülkedeki gangster örgütlerinden, uyuşturucu salgınından, hayvanileşen seks ve şiddet olaylarından, işsizlikten, hatta yaygın açıklıktan söz edecek değiliz. Bütün bunlar, kapitalizmin bu dev ülkesi, "refah" beldesi, "özgürlük ve demokrasi" diyarı için doğal görüntüler. Bu yazıda sözkonusu olan, ABD'nin diğer ülkelere yönelik olarak çevirdiği fırladıklarıdır.

Geçtiğimiz günlerde Uluslararası Adalet Divanı, Nikaragua hükümetinin başvurusu üzerine ABD'ni mahkûm etti. ABD Nikaragua limanlarına ve uluslararası sulara mayın döşemişti. Birçok yabancı ülke gemisi bu mayınlara çarparak ağır hasar gördü.

Reagan yönetimini bu açık korsanlığa iten, onun Amerika kıtasında herhangi bir ilerici rejimin varlığına katlanamamasıdır. Nikaragua'da Somoza diktatörlüğünün yıkılışını önleyemeyen ABD, şimdi ülkedeki ilerici rejimin kökleşmesini engellemek, onu yıkmak için seferber olmuştur.

ABD önce, Nikaragua'dan kaçan karşı-devrimcileri, Somoza'cı katilleri örgütledi ve komşu Honduras'ta üslendirdi, onları modern silahlarla, helikopterlerle donattı. Uzun bir süredir ki, bu birlikler Nikaragua'daki ilerici rejime karşı birçok yıkıcı eyleme başvuruyor, sabotajlara girişiyor, can kaybına yol açıyor ve ülkeyi işgal etmeye çalışıyorlar. CIA bunların eylemlerini doğrudan yönetiyor; hatta bir kısım eylemleri, onlar adına bizzat üstleniyor. Bir süre önce ülke içinde bir radyo istasyonu Amerikalı pilotlar tarafından bombalandı. Nikaragua limanları ise, bizzat, CIA'nın yönetimindeki ABD savaş gemileri tarafından mayımlandı.

Bu açık korsanlık ABD kongresinde bile tepkilere yol açtı ve hatta, ABD'nin en candan Batılı dostları, İngiliz ve Fransız hükümetleri tarafından bile kınandı.

Nikaragua olayları, ABD'nin dış politikasındaki kirli işlerin son dönemdeki bir örneğidir ve öteki yaptıkları bakımından denizde bir damladır. Son birkaç yıl içinde bile, ABD yönetimi bu türden yüzlerce işe bulaştı.

Ünlü Amerikan dergisi "Newsweek", Ekim 1983 sayısında, "Gizli İşler" başlığı altında ABD Haber Alma örgütü CIA'nın çevirdiği dolapları anlatan sekiz sayfalık bir yazı yayınladı. Yazının girişinde şöyle deniyor:

"Türkiye'nin bir dizi kent ve kasabasında Merkezi Haberalma Örgütünün (CIA'nın) ajanları, Ayetullah Humeyni rejimini devirmek isteyen İranlı mülteci gruplarına gizli destek örgütüyorlar. Burdan iki bin mil ötede, Pakistan'ın Peşaver ve İslamabad kentlerinde, Afganistan sınırı boyunca Sovyet birliklerine karşı savaştan isyancı aşiret adamları için hayati olan para ve maddi araçların akışını sağlamak için başka gizli girişimler koordine ediliyor. Örgüt (CIA), ayrıca Çad, Etopya, Angola ve Sudan'daki dost güçlere gizli yardım sağlıyor ve Nikaragua'daki solcu rejime karşı yürütülen "gizli savaş" için casusluk, hava saldırıları, propaganda ve diğer destekleri kapsayan yoğun bir kampanya yürütüyor."

Bu türden kirli işler, başka ülkelerin içişlerine karışma, açık zorbalık, terör ABD politikasının temel özelliği haline gelmiştir. Ve ne gariptir ki bu ülkenin yöneticileri, en başta da kovboy eskisi Reagan, hiç utanıp sıkılmadan, insan hak ve özgürlükleri ve uluslararası hukuka ilişkin olarak sosyalist ülkeleri suçlayabilmekte, demokrasi şampiyonu geçinmektedir.

**ABD İle Kölelik Antlaşmalarına Hayır !
Topraklarımıza nükleer silahlar konmasın,
varolanlar sökülsün !**

İdamlara, İşkencelere Karşı, Genel Af İçin

MÜCADELEYİ DAHA DA YÜKSELTELİM

Yurt içinde, işkencelerin-idamların son bulması, genel af, sıkıyönetimin kalkması, demokratik koşullara dönülmesi için yürütülen mücadele Cuntanın tüm terörüne, sansürüne rağmen yükseliyor. Yurt dışında da Avrupa düzeyinde yürütülen ve altı partinin (TKSP, TKP, PPKK, TSİP, TİP ve TKEP) ortak destekleme kararı aldığı "Politik Tutuklulara Özgürlük" kampanyası kitlelerden geniş ilgi ve destek gördü.

Demokratik örgütler, politik tutukluların tabii tutuldukları ağır koşulları kamuoyuna duyurmak için yaygın şekilde bildiri dağıttılar ve çeşitli eylemlerde bulundular. Politik tutuklulara af için imza topladılar.

Kampanyanın en canlı yürütüldüğü ülkelerin başında, işçilerimizin yoğun olarak bulunduğu Federal Almanya geliyor. Burada 8 Mayıs'a kadar 92 000 dolayında imza toplanmıştı. Fransa, Hollanda, Belçika, İsveç, Norveç, Danimarka, Yunanistan, İsviçre ve öteki yerlerden gelen imzalarla birlikte sayı 130.000'e ulaştı. Türkiye ve Türkiye Kürdistanı'nda politik tutukluların tabii tutuldukları koşulları protesto eden ve onlar için af isteyen kişiler arasında yüzlerce parlamenter, bilim adamı, sanatçı, hukukçu, sendikacı var.

Mayıs'ın ikinci haftasındaki Avrupa Konseyi toplantısı nedeniyle, çoğu Fransa'dan olmak üzere bine yakın Türkiye ve Kürdistan'lı ilerici ve yurtsever Strasburg'a giderek Konsey binası önünde Türkiye'deki faşist rejimi protesto eden gösteriler yaptılar. Türkiye ve Kürdistan'lı demokratik örgütleri temsil eden heyetler, Avrupa Konseyi yetkilileri, çeşitli parlamento gruplarının temsilcileri ve parlamenterlerle görüştüler, bilgi verdiler.

Avrupa Konseyi'nin toplantısı öncesinde yurt içinde ve dışımda yükselen demokrasi mücadelesi ve politik tutukluların durumunun ön plana çıkması faşist Cuntayı köşeye sıkıştırdı ve gerici çevrelerin paniğine yol açtı. Onlar da kamuoyunu yanıltmak ve Konseyi etkilemek için yoğun çaba gösterdiler ve bu arada, kendilerine yaraşır biçimde çirkin oyunlar, senaryolar düzenlediler.

Bundan böyle, işkence ve idamlara karşı mücadeleyi, sıkıyönetimin kalkması, zindanların boşalması için mücadeleyi, diğer acil, demokratik istemler için mücadeleyi aksatmadan sürdürmeli, yükseltmeliyiz. Cunta bunu önleyemez. Günden güne mücadeleyle taze güçler kazanılacak, eylemler daha da yığınsallaşacaktır.

Avrupa Konseyi Türkiye'yi. Baştarafı Sayfa 5'de

geniş biçimde teşhir edildi.

Tutucu ve gerici çevreler, Türkiye'nin Konsey'den kovulmasını engellemekle birlikte, ülkede insan haklarının kabaca çiğnenişini, temel hak ve özgürlüklerin işlemezliğini kabul etmek zorunda kaldılar. Böylece çıkan karar hem kendisiyle çelişiyor, hem de Türkiye'deki zorba rejimin bir kez daha hem Konsey kararıyla teşhiri oluyor.

Diğer yandan Konsey, saptağığı anti-demokratik durumların giderilmesini Türkiye'den istiyor.

Bu durumda, faşist rejimin

sözcülerinin ve boyalı basının sevinç gösterileri boşunadır. Onlar Konsey'den kovulmasalar bile bir kez daha rezil olmuşlar, köşeye sıkışmışlardır. Örneğin Kürt halkı üzerindeki baskılar, "azınlık haklarına saygı" biçiminde de olsa ilk kez Konsey tarafından resmen kabul edilmiş ve buna son verilmesi istenmiştir.

Yurt içinde ve dışımda ise, bundan böyle demokratik güçlerin mücadelesi gevşemeyecek, tersine yükselecektir. Faşist rejim yıkılmadan, onun oluşturduğu tüm baskı kurumları silinip süpürülmeden ülkeye demokrasi gelemez.